

1968

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. Ș.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVI
IANUARIE — FEBRUARIE 1968

C U P R I N S

Salbă de mărgăritare	.V.Florescu
Unirea (versuri)	.A.Doroftei
Un eveniment de seamă	.I.Tachici
„Iată, Eu fac toate lucrurile noi“	.I.Tachici
Iubirea (versuri)	.A.Doroftei
Oameni, fapte și destine	.D.Popa
Hristos, în serviciul Sanctuarului	.H.Artenian
Din viața celor dintii creștini	.A.Bălan
Isus, așa cum L-a cunoscut Ioan	.C.Alexe
Un Nume sfânt (versuri)	.D.Florea
Viața cu Hristos	.V.Florescu
Mărgăritar de preț (versuri)	.Gh.Indricău
Ocaziile vieții și folosirea lor	.N.Dumitrescu
„Mare este credința ta“	.D.I.Bădescu
Rugă (versuri)	.P.V.Cazan
Consacrarea deplină a creștinului	.M.Uba
Fericirea	.Gh.Gherase
Iubirea Lui și iubirea ta	.N.Bastoreală
Politețea	.G.Proksch

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și Administrația : București, Str. Labirint 116,
Sectorul IV. Telefon : 21.59.60.

Redactor :

DUMITRU POPA

SALBĂ

DE MĂRGĂRITARE

De lași gândul să se-ntoarne de-a lungul șiragului minunat al anilor ce alcătuiesc istoria gliei românești, te simți cuprins în vârtejul luptelor ce au alcătuit năzuința și strădania a tot ce a fost suflare românească, anume afirmarea dreptului la o viață demnă de frumusețea și bogăția acestui pământ străbun și de vitejia și vigoarea multiplă a poporului ce-l stăpânește.

Și-ți face bine și te simți insuflăit prin această înturnare în marea istorie a acestei glii.

Copleșiți în atâtea rinduri de potopul cotropitor năpădind din toate părțile, cu întinderi de țară încinsă în foc mistuitor de vetre dragi, totuși niciodată învinși sau doborâți, din această cenușă și acest prjcol al focului, românii au ieșit și mai oțeliți, mai dârzi, mai hotărâți în lupta lor de închegare a unei unități naționale, a unei uniri laolaltă a tot ce este pământ și grai românesc.

Mulțime sînt figurile ce luminează atît de minunat marea galerie a vitejilor ce se-nșiruie ca o salbă de mărgăritare uimitor de strălucitoare, fiecare din aceste perle cu nuanța coloritului ei, și cu toatele înscrind un minunat nimb glorios al istoriei patriei noastre.

Un Decebal ne stă în față din trecutul foarte îndepărtat al istoriei pămîntului nostru, apărindu-l cu toată țaria pînă la capăt de viață. Un Gelu se ridică neînfricat în luptă inegală, în apărarea aceluiași pământ românesc. Un Alexandru cel Bun și un Ștefan cel Mare pe pămîntul Moldovei și un Mircea cel Bătrîn pe cel al Munteniei fîn piept neînfricați cotropirilor multiple, și an după an adunînd victorii după victorii impun lumii dreptul românilor la viața liberă ce o merită.

Un Mihai Viteazul apare din mulțimea mărețelor figuri istorice într-o strălucire de minunată apoteoză. Stăpînit în toată ființa lui de năzuința stringerii laolaltă a tot românul într-o singură țară, prin lupte neobosite și avînt vitejesc izbutește să atingă idealul strădaniilor sale și năzuința înaintașilor lui: să stringă întreaga frățietate în hotare românești. O mină trădătoare curmă avîntul năvalnic al acestui mare luptător al cauzei românești, spulberind pentru o vreme aceea ce cu trudă se înfiripase.

Dar anul 1848 vine să cuprindă întins de lume în dcrul și lupta de libertate și scuturare a jugului asupritor al apăsării subjugatoare. Și în această clocotitoare strădanie, românii meleagurilor noastre sînt gata să înfrunte cele mai avrige împotrivi, numai și numai ca facla libertății gliei străbune, transmisă lor din generație în generație cu preț de jertfă, să o ducă mai depar-

te spre a fi înfiptă cît mai sus, ca să fie văzută în toată strălucirea ei pînă în hăt de zare.

Și iată că la doar unsprezece ani după aceea, la 24 Ianuarie 1859 românii au știut să înfișă această faclă cu putere și de neclintit, neînfricați de nimeni și nimic, și conștienți de menirea și rolul lor în istoria lumii, alcătuind primul stat românesc sub conducerea domnitorului Ioan Cuza.

S-a căutat în fel și chip ca să fie dărîmat acest măreț edificiu românesc, dar toate strădaniile depuse în acest scop s-au izbit de pieptul oțelit în lupte al poporului ce-și cerea mai mult ca oricînd dreptul la ființă și libertate.

Și apoi, la 1 Decembrie 1918 se înscrie în istorie cu litere de foc confirmarea actului lui Mihai Viteazu, care, cu trei secole mai înainte, în 1600, își făurea pecetea cu titlul de domn al „întregii Ungrovlahii“ avînd stema celor trei ținuturi românești: Muntenia, Moldova și Transilvania.

Actul Unirii din 24 Gerar 1859, alcătuiește o importantă piatră de hotar în istoria poporului român care-și lua în mîini soarta și statornicea aceea ce el dorea, spre binele și fericirea lui.

Cu această țintă înainte, bravul popor român, călit în luptele de veacuri întru făurirea unității lui, cu anii ce trecură, păși mereu și mereu pînă în zi de azi mai hotărît a împlini dorința generațiilor trecute, de a face din acest pămînt un loc al prosperării, fericirii și bucuriei laolaltă, și ca pe întins de glie românească, potopită în mulțime de rinduri de rubinele vitejilor ei fii, să fluture neînchinată și falnică flamura română.

UNIREA

Asemeni unor vulturi
Ce zbor ascunși în nori,
La fel mulțimi de gînduri
Teseau al țării dor.

Doineau în al lor zbcium
Piraiete în cale...
Din fluire și bucium
Curg cîntece de jale.

La Milcov, două neamuri
Cu-o limbă și-un destin,
Trudind de-atîtea veacuri
În cel mai aspru chin ?

Dar iată că unirea
Apare ca un soare,
Răsare fericirea
Și România mare.

Sub steagul înfrățirii
Toți fiii tăi s-au strîns
Și-n ziua mîntuirii,
De bucurie-au plîns.

A. Doroftei

V. Florescu

UN EVENIMENT DE SEAMĂ

Printre multe alte evenimente, care leagă indiscutabil poporul nostru de iubii săi conducători, a fost și primirea de către Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, a conducătorilor Cultelor religioase din România, în ziua de 29 februarie 1968.

Acest fapt se înscrie în viața Cultelor de la noi, ca un eveniment de seamă, cu repercursiuni fericite în viitorul care ne leagă trainic de năzuințele și interesele poporului nostru, pe care conducătorii lui îl slujesc cu tot devotamentul și abnegația.

Intr-o atmosferă de caldă simpatie și cu sentimente de aleasă prețuire, conducătorii Cultelor, au adus un merit adunat, stimatului și iubitului Președinte al Consiliului de Stat, Domnul Nicolae Ceaușescu care din cel mai înalt post de

muncă și răspundere, veghează neobosit și muncește cu rivă pentru propășirea națiunii Române și a patriei noastre socialiste, pentru apărarea legalității și a drepturilor cetățenești, pentru bunăstarea întregului nostru popor, pentru apărarea păcii în lume.

În cuvântările rostite cu acest prilej, s-a arătat de conducătorii Cultelor că împreună cu credincioșii lor, sînt gata să sprijine din toate puterile măsurile și inițiativele luate de conducătorii poporului nostru, și că vor munci fără preget la înfăptuirea lor spre înflorirea patriei noastre și bunăstarea și fericirea poporului nostru.

În afară de cele ce s-au exprimat prin cuvinte, în sufletele noastre, ale celor prezenți, s-au plămădit sentimente puternice de iubire și stimă, pentru conducătorii Statului nostru, care apără cu fermitate dezideratele

poporului nostru și muncesc cu rivă și competență pentru propășirea patriei noastre, Republica Socialistă România.

În cuvîntarea rostită de Domnul Nicolae Ceaușescu, ca răspuns la cuvintele de caldă prețuire adresate de conducătorii Cultelor, se arată :

„Vă rog să-mi îngăduiți să vă exprim dv., conducători ai Cultelor, mulțumiri pentru caldă apreciere pe care le-ați făcut la adresa politicii guvernului, a patriei noastre, pentru urările ce le-ați adresat Consiliului de Stat și mie personal. Noi vedem în aceasta o prețuire a politicii promovate de statul nostru, politică îndreptată spre construirea unei vieți noi, spre făurirea unor condiții de trai din ce în ce mai bune pentru întregul popor.

Consider că nu există îndatorire mai înaltă decît aceea de

a sluji neabătut interesele poporului, de a face ca România Socialistă să devină mai prosperă, mai puternică, cu drepturi egale și suverane în rîndul națiunilor lumii.

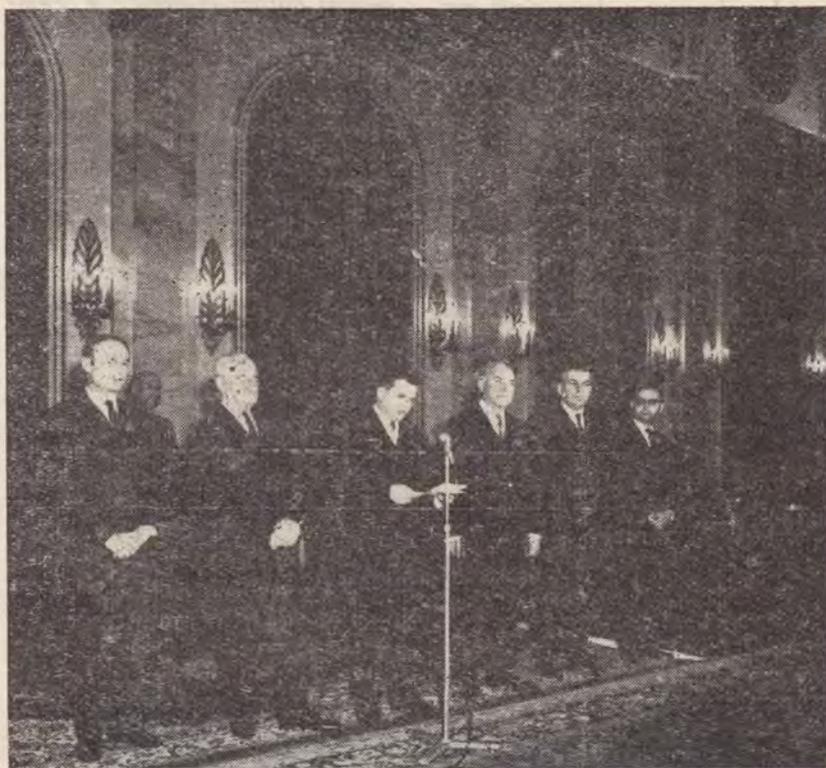
Cetățenii patriei s-au convins că în politica sa, statul nostru se călăuzește de interesele supreme ale națiunii noastre, ale păcii și progresului în lume — și tocmai de aceea întregul popor, fără deosebire de naționalitate sau de credință religioasă — muncește cu însuflețire pentru înfăptuirea programului de dezvoltare economică și culturală a țării.

Eforturile poporului român sînt orientate constant spre creșterea puterii economice a țării, spre dezvoltarea industrială a tuturor zonelor patriei, a agriculturii, științei, culturii, spre ridicarea bunăstării sale. Economia se dezvoltă în ritmuri susținute, s-au obținut succese însemnate în toate domeniile de activitate. Recentele măsuri pentru îmbunătățirea organizării administrativ-teritoriale a țării, ca și toate măsurile adoptate în ultimul timp de îmbunătățire a conducerii întregii societăți, vor contribui la mai buna repartizare a forțelor de producție, la intensificarea dezvoltării tuturor județelor, la participarea mai activă a cetățenilor, la conducerea treburilor de stat și obștești.

Societatea noastră se bazează pe comunitatea de interese și de țeluri a tuturor categoriilor sociale, pe unitatea întregului popor, care prin eforturile și inteligența sa ridică țara pe noi trepte de civilizație și progres. Constituția și legile țării exprimă voința și interesele întregului popor, asigură afirmarea liberă a aptitudinilor și capacităților sale.

Dv. ați exprimat aici mulțumirile și aprecierile conducătorilor Cultelor, ale tuturor slujitorilor acestora față de politica statului nostru, care asigură condiții pentru activitatea tuturor Cultelor, care cere tuturor să servească cu credință interesele patriei, ale poporului.

Noi apreciem contribuția Cultelor, a dv., conducătorii acestora, la opera de zidire a Ro-

mâniei noi, simfămintele pe care le-ați exprimat față de politica internă și externă promovată de partidul și statul nostru, față de măsurile întreprinse pentru progresul și prosperitatea patriei, ca și pentru apărarea cauzei păcii și a colaborării între popoare.

Fără îndoială că prin activitatea dv., pusă în slujba intereselor supreme ale patriei și poporului, puteți contribui alături de toți factorii statului nostru, la promovarea acestei politici atât în țară cît și în străinătate.

Noi am dori și ne exprimăm convingerea — că dv. ca și pînă acum, veți susține această activitate politică atât în țară cît și în relațiile pe care le aveți cu alte Culte din străinătate.

Avem convingerea că prin munca unită a tuturor cetățenilor patriei noastre, români, maghiari, germani, de alte naționalități — indiferent de credințe religioase și concepții filozofice — vor fi înfăptuite mă-

rețele țeluri ce ni le-am propus, națiunea noastră liberă și independentă va păși mai departe pe calea bunăstării și fericirii întregului nostru popor.

Vă urez tuturor sănătate, fericire personală, dv., slujitorilor Cultelor și credincioșilor pe care îi reprezentați în îndeplinirea tuturor năzuințelor de mai bine pentru poporul nostru“.

Din această cuvîntare desprindem căldura cuvîntelor, dar mai ales importanța ideilor și a problemelor ce sînt abordate.

Este datoria de onoare a fiecărui cetățean de a-și dovedi iubirea de patrie, urmînd în muncă și țeluri, drumul trasat de conducătorii poporului. Pentru noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea, supunerea față de autoritatea civilă, iubirea și stima față de conducătorii poporului nostru, este un principiu și după îndemnul și porunca ce o primim din Cuvîntul Sfințelor Scripturi.

La chemarea de a sluji neabătut interesele poporului nostru și de a munci cu însuflețire pentru înfăptuirea programului de dezvoltare economică și culturală a țării, credincioșii adventiști socotesc de a lor sfințită datorie de a se face folositori și de a contribui în mod cinstit și devotat la munca de realizare a țelurilor propuse. După sfatul Cuvîntului lui Dumnezeu, aceasta trebuie să o facem din simțul datoriei, din îndemnul cugetului, cu iubire și entuziasm, așa încît întreaga noastră ființă să fie angajată în această operă de slujire a vieții și a patriei.

Domnul Isus Hristos, îndemna pe ucenicii Săi de a face chiar mai mult decît erau datori să facă. El a zis: „Dați, ce

sînteți datori să dați“; și, chiar mai mult: „dacă vi se cere să mergeți o milă, mergeți două, căutînd prin aceasta să faceți educația spiritului de ascultare, și a modului de bunăvoință și voioșie în care creștinul trebuie să muncească, să se supună și să colaboreze cu autoritatea civilă.

Indemnăm pe credincioșii noștri, ca într-un spirit de voioșie să muncească și să participe cu rîvnă, la tot ce slujește interesele generale ale vieții și ale poporului nostru, să facă aceasta socotind ca un deosebit privilegiu de a contribui la binele și fericirea întregii obști. Noi să răspundem cu tot elanul nostru la dorința conducătorilor Statului nostru, ca împreună cu tot poporul, să pre-

țuim eforturile care se depun pentru construirea unei vieți noi, mai bune, mai îmbelșugate.

Respectul față de legile țării, o conduită morală demnă în viața colectivă, întărirea familiei și creșterea și disciplinarea copiilor și tineretului, în spiritul nou al democrației și al cerințelor societății noi, a națiunii noastre și a demnității umane, este datoria socială și morală a fiecărui membru din biserică noastră. Credem și așteptăm că îndemnurile Cuvîntului lui Dumnezeu, sfaturile din cărțile noastre inspirate, precum și apelurile noastre iubitoare și frățești, vor fi urmate de credincioșii comunităților noastre, și de roadele lor binecuvîntate ne vom bucura cu toții.

Potrivit îndemnului Sfințelor Scripturi, să nu încetăm a ne ruga pentru Înaltele Autorități, pentru binele, prosperitatea și fericirea Patriei noastre, Republica Socialistă România, și pentru pacea lumii. — Domnul Dumnezeu, să asculte rugăciunile noastre și să binecuvînteze cu harul Său divin viața noastră și cu roade bogate munca noastră spre binele și fericirea tuturor.

Tachici Ioan

Pragul unui nou an a fost trecut. Milioane de oameni și-au făcut tradiționala urare: „an nou ... fericit!”. Pretutindeni în lume, noaptea de anul nou a dat loc la manifestări de tot felul. Urări de bine, de sănătate, de pace, de fericire și prosperitate, și-au adresat oamenii unii altora prin grai și prin scris. Unii credincioși și-au făcut urarea și au luat hotărârea: „an nou, viață nouă”. Ființa omenescă este stăpinită și răscolită de dorința puternică cu privire la viitor. De fiecare dată când omul se avintă spre necunoscut, dintr-o pornire aproape tainică se îndreaptă cu dorința spre ceva „nou”, ceva mai bun, mai durabil, care să-i aducă fericirea.

Viața întreagă este angajată în preocuparea permanentă a descoperii ceva nou, care în final să poată potoli setea sufletului omenesc, ceva care să-l mulțumească, să-l satisfacă pe deplin, ca apoi să se poată opri și odihni puțin din goana cu care aleargă pe drumul existenței lui. În căutarea noului, omul descoperă, născoceste, inventează și făruște multe lucruri minunate; dar nu se oprește asupra nici uneia din marile lui realizări, ca și cum ar fi ajuns la punctul final, ci se avintă mereu înainte, într-o asiduă preocupare spre a găsi totuși „noul”, care în sfârșit, să-i liniștească ființa și să-i ferească existența. În această continuă frământare a omului el caută mereu a găsi parcă ceva ce a pierdut.

Aceasta este legea progresului. O puternică lege care țintește spre veșnicie. De aceea în toate domeniile de activitate ale omului se manifestă o intensă preocupare pentru „nou” căreia îi consacră toate puterile imense ale muncii și creației lui. Toate forțele materiale și spirituale sînt grupate, activate și orientate în acțiunea pentru forme noi, pentru progres.

Invenții noi au loc în toate domeniile; o tehnică nouă, o producție nouă, modele noi, formează preocuparea de căpetenie a tehnicienilor și oamenilor de știință din lume. Stiluri noi în artă, în muzică, în concepții și teorii. Ținuturi întregi, ca țara noastră, îmbracă aspecte noi, apar orașe, uzine, hidrocentrale și alte întreprinderi noi care întregesc coloritul vast și variat al preocupărilor din secolul al douăzecilea, secolul atîtor lucruri minunate.

Savanții și specialiștii din lumea întreagă fac planuri vaste și întreprind lucrări îndrăznețe în vederea unor realizări științifice de viitor, cu adevărat uimitoare și spectacu-

„Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: Iată, Eu fac toate lucrurile noi”. Și a adăugat: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sînt vrednice de crezut și adevărate”. Apoc. 21, 5.

lose. Secolul nostru cunoaște o grabă pe care veacurile pînă aici n-au înregistrat-o. Omul a ajuns să se desprindă de pămînt și să zboare în afara atmosferei planetei noastre, prin sferile periferice ale sistemului nostru solar, năzuind să ajungă pe alte corpuri cerești. Secolul nostru este secolul multor surprize.

Mărețe sînt realizările din lumea materială în care trăim. Interesați și preocupați de tot ce se întîmplă în jurul nostru, participăm cu toate forțele fizice la marile realizări ale progresului material. Dorim și noi o lume mai bună, o viață mai frumoasă și mai îmbelșugată. Cu mintea și spiritul căutăm să pătrundem în tainele și rosturile vieții. Devenind conștienți de rostul existenței noastre, ne preocupăm și de o altă latură a marelui probleme, anume formarea ființei umane pentru a răspunde rolului său spiritual; formarea caracterelor, pentru o existență morală superioară, lucru ce formează supremul ideal al rostului existenței noastre.

În cursul tuturor veacurilor, nădejdea și fericirea celor credincioși a fost strîns legată de făgăduințele și descoperirea lui Dumnezeu, cuprînsă în Marele Său Plan, în care anunță: „Iată Eu fac toate lucrurile noi”. Este în puterea Lui să facă aceasta, și va face, pentru rațiunea și iubirea Sa. El știe cum au fost create toate lucrurile și cum arătau la început, și cit de uzate și degradate au ajuns ele din cauza păcatului. El știe cit a ruinat păcatul din minunata și frumoasa Lui creație, și cite au ajuns, în cer și pe pămînt, sub imperioasa necesitate de a fi înnoite. Dumnezeu șade pe tronul Universului. Cum își va aduce la îndeplinire această lucrare, a noii creațiuni, este în știința și puterea Sa. Cei credincioși au crezut și continuă să creadă și să aștepte împlinirea scumpelor Lui făgăduinți. Ei știu bine că ceea ce El a zis, va și face, pentru că simt iubirea și grija ce o are pentru binele și fericirea lor.

Omul prin păcătuire a ajuns să cunoască și binele și răul. Răul s-a dezvoltat vertiginos și a ajuns în proporții colosale, încît cu foarte mare greu ne putem aprecia adevărata stare. Încă din timpuri străvechi, Dumnezeu descoperi minunatul Plan al Mintuirii, care să realizeze ridicarea din nou a omului la treapta de unde el căzuse prin neascultare și păcat. Duhul inspirației a format din aceasta, tema centrală

a Bibliei în jurul căreia gravitează mărețele adevăruri spirituale. Scopul suprem este refacerea chipului lui Dumnezeu în sufletul omenesc.

Chiar din Eden, strămoșul neamului omenesc a plecat cu asigurarea lui Dumnezeu, că se va găsi o cale de salvare. În tînguirea durerii sale, Adam a transmis urmașilor săi hotărîrea lui Dumnezeu de a salva pînă în cele din urmă neamul omenesc. Scumpă le-a fost solia acestei fericite mîngîieri. Toate luptele vieții, toate amarurile ei, ocaziile de bucurie cum și sfișierile dureroase în fața morții, le-au înfruntat cu mîngîierea acestei nădejdi, că va veni odată schimbarea stării de păcat și de moarte, și că Dumnezeu va face toate lucrurile noi. Profetul Isaia, redă descoperirea lui Dumnezeu în care El spune: „Eu fac ceruri noi și un pămînt nou”. Isa. 65, 17 pr. p. Iar credincioșii lui Dumnezeu din toate timpurile, au crezut cele ce sfîntul apostol Petru a redat în epistola sa a doua, capitolul 3, versetul 13: „Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pămînt nou, în care va locui neprihănirea”.

Răsună peste veacuri și răspunde din sufletul și conștiința noastră refrenul dulcii mîngîieri: „după făgăduința Lui noi așteptăm ceruri noi și un pămînt nou”. După făgăduința Lui, așteptăm... și credem că nu e o așteptare zadarnică. Rațiunea, sufletul și spiritul ne atrag puternic spre aceasta. Doruri sfinte ne atrag spre veșnicie, în dorința arzătoare de a primi binecuvîntarea acestei fericite creațiuni de care se leagă toate nădejtile și idealurile noastre. Este în intenția bine definită a lui Dumnezeu de a face „un cer nou și un pămînt nou”; și cei credincioși sînt călăuziți să vadă splendoarea așezării ideale din nou a tuturor lucrurilor pentru veșnicie.

Este explicabil pentru noi, de ce este necesar să fie un pămînt nou. Ne dăm seama de vremelnicia lucrurilor, viața nu ne rezervă numai

bucurii și chiar dacă le-am avea din plin, vine în cele din urmă moartea și ne lovește cu cea mai cutremurătoare realitate, dezolantă și înspăimântătoare. Așa că dorim ceva care să schimbe această stare care ne lovește atât de nemilos. Este hotărârea lui Dumnezeu de a curăți și cerul de urmele nefaste ale lui Lucifer și ale urmărilor distrugătoare ale păcatului, care din cer a fost adus în atmosfera lumii noastre, pe acest pământ unde a făcut dezastre așa de mari. Răul trebuie stălpit de tot și de ori unde s-a manifestat. O viitoare operă a creațiunii lui Dumnezeu trebuie să întroneze pacea, fericirea și ordinea în toate compartimentele în care s-a manifestat influența stricăcioasă și ruinatoare a păcatului.

Tabloul acestei minunate realizări ne este atât de clar prezentat în Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu e un produs al ticlurii faptului pe care dorim să-l înfățișez cititorilor acestor rînduri. Este vrednic de a se lua în seamă că nu întîmplător primele capitole ale Genezei vorbesc de începuturile ideale ale vieții în Paradisul lui Dumnezeu, iar ultimile capitole ale Bibliei vorbesc de refacerea și înnoirea tuturor lucrurilor. În Eden, prima pereche fu fericită și se bucură de nemijlocita împărtașire cu Dumnezeu și cu ființele sfinte din familia cerească, pînă ce Lucifer care produse tulburarea la tronul lui Dumnezeu a reușit să pună în ei elementul neascultării și păcatului. Astfel, în viața familiei omenești și a creațiunii lui Dumnezeu a intrat ca element permanent: tristețea, suferința, degradarea și moartea.

Germele păcatului a trecut la toți oamenii. Adam și Eva au privit cu mare tristețe schimbările care au avut loc în natura înconjurătoare și apoi ei au trebuit să simtă cei dintîi fiorul sfișietor al morții primului lor fiu. Acest tablou care este descris în cartea Genezei, formează apoi, tema de care se ocupă toată Biblia. Și, foarte minunat, că lui Ioan i se arată pe Patmos tabloul refacerii aceluiași Paradis pierdut și al pămîntului pe care au trăit oamenii, descriere făcută în ultima parte a cărții sale, cu care se și încheie Sfînta Scriptură. Și în felul acesta avem tot tabloul drumului urmat de zbuciumata istorie a neamului omenească, din Paradis la Paradis, și toate monumentele mari a tot ce a întreprins Domnul pentru a face posibilă mîntuirea și restabilirea din nou a tuturor lucrurilor în cer și pe pămînt.

Atît rațiunea cît și descoperirea, ne arată că pentru „un cer nou și un pămînt nou”, trebuie să fie formați și creați și oameni noi, care să aducă la îndeplinire planul lui Dumnezeu în veșnicie.

Lucrarea de schimbare și transformare a omului este în strînsă legătură cu viața pe care o trăiește în trup acum. Dumnezeu a creat ființe conștiente, care sînt invitate

să consimtă din iubire a conlucra cu forțele divine la schimbarea caracterului și a unei temeinice pregătiri pentru viața viitoare și noua creațiune prevăzută de Planul lui Dumnezeu.

Bărbații credinței în frunte cu alesul David, au înțeles valoarea mîntuirii și felul cum trebuie să participăm la aceasta.

David, după ce s-a examinat, după ce și-a dat seama de adevărata lui stare păcătoasă, în groaza cea mare a sufletului său s-a rugat cu disperare: „zidește în mine o inimă curată, Dumnezeu, și pune în mine un duh nou și statornic”. Ps.51.10 Această sfîntă dorință trebuie să se nască în inima fiecărui păcătos care vrea să candideze la mîntuire. O inimă nouă, curată, este marea și urgenta nevoie a celor ce doresc să locuiască pe un pămînt nou în care va locui dreptatea. O inimă cu sentimente noi, o inimă sfîntă și pe deplin curățată de ori ce păcat, de orice murdărie și de ori ce sentiment josnic și rău.

Sfîntul apostol Pavel în Rom.1,29-31, prezintă cel mai dezgustător tablou al păcatelor firii și inimii nere-născute, Aci, el arată o listă de păcate înfricoșate care se găsesc poate și în viața multora dintre cei care

IUBIREA

De e ceva mai minunat
In ceruri sau sub soare,
Mai sfînt, mai nobil, mai
curat ...

E a iubirii floare ;

Iubirea-i darul Celui Sfînt,
E viață, e simțire ;
Tot ce există pe pămînt
Există prin iubire.

Ea e parfumul minunat,
E farmec, este viață.
Ea e puterea ce-a creat
Întîia dimineață.

Și-acum, de-ar fi ca să socot
Ce naște fericirea,
Aș constata că peste tot
Pulsează doar iubirea.

Iubirea, pe al vieții drum
E stea luminătoare ;
Ea nu apune nicicum,
Ci e un veșnic soare.

Iubește dar pe Dumnezeu,
Iubește omenirea ...
Tu să iubești mereu, mereu ...
Aceasta-i fericirea.

pretînd că sînt candidați la mîntuire. Să nu fie nici o urmă de amăgire de noi înșine. Să ne analizăm, iubiți frați și surori, și să vedem ce este de făcut. Inima celor ce doresc să locuiască pe un pămînt nou trebuie să fie deplin curățată — după cum arată sfîntul apostol Pavel — „de ori ce fel de nelegiuire, de desfrinare, de viclenie, de lăcomie, de răutate, de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase”; să se schimbe, cei ce sînt „soptitori, birfitori, uritori, obraznici, trușaji, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvînt, fără dragoste firească, neinduplecați, fără de milă”. Lista acestor păcate ne înfioară. Ele se găsesc trăite și cultivate însă în viața multora dintre cei ce se consideră creștini.

Fără să vrei, te întrebă poate: Cine este vrednic atunci pentru mîntuire? Cine poate să scoată un om curat din această stare? Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos Domnul nostru, că este totuși posibil ca oamenii de pe pămînt să se mîntuiască, inimi murdare de păcat să se curățească și firi stricate să fie schimbate, dacă se vrea cu tot dinadinsul aceasta, prin marea putere a lui Dumnezeu, și prin singele Domnului Isus, care a curs pentru noi pe crucea Golgotei. Este posibil! Păcătosul numai să vrea.

Hristos a prevăzut în iubirea Sa toate mijloacele prin care credincosul se poate ridica din starea rea în care se află și poate să devină o făptură nouă. „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei”. Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile sau făcut noi”, 2 Cor. 5, 15.17. „Cine este în Hristos este o făptură nouă”. Meditația noastră, luminată de Duhul Sfînt, ne va aduce înțelegerea acestei probleme hotărîtoare. Nu cine cunoaște ceva sau totul istoric și teoretic despre Hristos, ci acela care este „în Hristos”, și acela în care este Hristos, acela în care Domnul a ajuns să fie curentul de vitalizare a caracterului după modelul divin, acela are fericirea glorioasă de a fi bun creștin. O asemenea experiență poate să aștepte cu seninătate, un cer nou și un pămînt nou, de-

Continuarea în pag. 12

A. Doroftei

OAMENI, FAPTE ȘI DESTINE

Cu șase zile înainte de sărbătoarea Paștelui, Domnul Isus și ucenicii Săi soseau în Betania, un loc plin de primejdii pentru Domnul, așa cum mărturiseau chiar cei doisprezece ucenici. Ioan 11,8. Dar nu trebuie să uităm că în Betania locuia Lazăr, pentru care Mîntuitorul nostru a vărsat lacrimi de durere și pe care l-a smuls morții și mormîntului. De fapt aici, cu această ocazie, este pentru ultima dată menționată prezența Domnului Isus în Betania, unde obișnuia să se retragă adesea. Domnul întreprinse această călătorie venind de la Ierihon cu ucenicii Săi, pentru a petrece un Sabat cu prietenii Săi apropiați: Lazăr, Marta și Maria. El tinjea după o odihnă a Sabatului, o odihnă fizică și în mod deosebit o odihnă spirituală. Mîntuitorul nostru era conștient de faptul că se apropia clipa Sa finală. În așteptarea Sa, El se apropie de locul suferințelor și al morții Sale, căci iubindu-i pe ai Săi, i-a iubit pînă la capăt.

Momentul acesta grupează trei incidente semnificative din viața Domnului.

1. Preoții cei mai de seamă din Ierusalim s-au strîns la sfat dar nu cu scopul de a cerceta cele ce spunea Domnul în legătură cu Sine și lucrarea Lui, ci pentru a plănui suprimarea Lui.

2. În căutarea lor, au găsit pe cel ce avea să-L dea în mîinile lor: Cineva din imediata apropiere a Domnului și care a cerut și primit suma trădării Sale din mîinile celor ce trebuia să rostească binecuvîntarea și nu blestemul morții.

3. Spre deosebire de ceilalți, cineva, o mîină tremurîndă de sfială și recunoștință, sparge un vas de alabastru și împrăștie parfumul frumos mirositor de nard pe picioarele Domnului. Un act al consacrării, al recunoștinței, al iubirii, o ungere mai înaintea morții Sale, al sacrificiului Său.

Locul unde s-a petrecut această scenă a ungerii Domnului, era o masă la care erau invitați Lazăr împreună cu cele două surori ale lui, Marta și Maria, și care a avut loc sîmbătă seara după închiderea Sabatului.

Această masă nu a fost dată, așa cum s-ar aștepta, în casa lui Lazăr, ci în casa lui Simon, pe care Domnul îl vindecase cîndva în mod minunat de lepră.

Cu ocazia acestei mese, se manifestă două curente opuse:

1. O atitudine plină de iubitoare recunoștință pornită dintr-o inimă controlată de Duhul Sfînt.

2. Nimicnicia și fățarnicia inimii celui ce avea să vîndă pe Domnul pentru 30 de arginți.

Cînd Domnul era un prunc neajutorat în ieslea Betleemului, trei străini au venit și l-au oferit daruri scumpe. Acum, cînd ceasul morții Sale era gata să bată, o femeie plină de recunoștință, de iubire și curaj, aduse la îndeplinire un act de consacrare plin de frumusețe. Iubirea Mariei exprimată în felul acesta, era dovada onoarei, recunoștinței față de Cel ce avea să moară în curînd, așa cum decăderea lui Iuda pregătea calea morții, lucrare a planului de mîntuire ce avea să se consume în curînd.

Maria luă, cumpără, un vas de nard mirositor și unse capul și picioarele Domnului cu el. Această faptă a fost expresia unei iubiri deosebite. Avea ea motivele ei personale, căci Domnul făcuse pentru ea lucruri mari. Ea și-a dat seama că a primit atît de mult din partea Domnului. Era conștientă de acest lucru, îl simțea în viața ei și de aceea nu putea aduce ca recunoștință Binefăcătorului ei lucruri de mică valoare, obișnuite. Ea procură parfumul cu „mari sacrificii personale“. Bunăvoința Domnului Isus de a accepta acest dar, demonstrează faptul că ea a făcut un lucru drept, bun, și necesar.

De fapt, pana inspirată ne spune că Duhul Sfînt a fost acela care a plănuit aceasta, iar ea a ascultat de îndemnurile Lui.

Inspirația divină n-a prezentat nici un motiv. O prezență nevăzută vorbi minții, sufletului și determină inima să acționeze. Faptul acesta ne aduce aminte de un incident din viața lui David. 2 Sam. 24. Ca și Maria, el se dovedește la un moment

dat a fi un păcătos vrednic de ocară. Dar această constatare îl aduce a-și recunoaște starea sa, îi pare rău, este adus la ceea ce numim noi „experiența pocăinței“. El atunci, din iubire și recunoștință ridică un altar Domnului și aduce sacrificii, jertfe de mulțumire Domnului, după prescripțiile vechiului așezământ. El ridică altarul jertfei sale în același loc — muntele Moria — unde Abraam a ridicat un altar Domnului spre a aduce jertfă pe fiul său, iar mai târziu a fost ales ca loc al templului lui Solomon. Locul acesta era acum proprietatea unui anume Aravna Iebusitul, care a pus la dispoziția lui David locul, boii și lemnele pentru jertfă, fără a pretinde regelui ceva pentru ele. Dar David a refuzat categoric acest lucru spunând :

„Nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu arderi de tot care să nu mă coste nimic“.

Bun principiu pe care să-l avem cu toții în minte, atunci când suntem în situațiuni similare. O consacrare ce costă puțin, va fi puțin apreciată. Maria a dat ceva ce a costat-o mult, foarte mult. Viața noastră trebuie să fie asemenea unui vas de alabastru plin cu un parfum frumos mirositor, dar costisitor, gata a fi spart pentru bucuria și fericirea celor din jurul nostru. Acesta a fost spiritul Domnului Isus care s-a frânt, S-a spart pentru noi. Aceasta a fost măsura consacării Sale față de Tatăl Său, față de lucrarea ce S-a angajat a o aduce la îndeplinire în favoarea celor păcătoși. Despre El se spune : „O singură țintă a avut în viață și anume, a trăit pentru a face pe alții fericiți“.

Rupind sigiliul vasului de alabastru și ungînd capul și picioarele Învățătorului său, Maria se aplecă apoi și cu aceeași bucurie și recunoștință șterse lacrimile de pe picioarele Domnului cu părul capului ei. Actul acesta a izvorit dintr-o dragoste și dintr-o recunoștință minunată. Pentru ea, ca iudaică în mentalitatea epocii sale, a-și desface părul în public, gestul acesta atrăgea după sine

disgrația tuturor. Dar Maria a fost gata să facă și acest sacrificiu, aruncînd totul în balanța iubirii față de Mîntuitorul ei și aceasta în mod spontan, necalculat. Cu siguranță că s-ar fi găsit în casa aceea un prosop. Ea a vrut să rămînă neobservată, în anonimat, și n-a existat vreo limită în fața ei pe care ea să n-o depășească cu un total spirit de sacrificiu. Nici pentru Domnul Isus Hristos n-a fost vreo limită atunci cînd era chemat să facă voia Tatăl Său și nici pentru noi n-ar trebui să fie.

Dar lucru destul de curios, acest sacrificiu al Mariei a întîlnit dezaprobarea ucenicilor. Și această glacială dezaprobare a lor a fost adusă la cunoștință de către Iuda în mod public, fără nici un fel de menajament. Maria nu se putea apăra. Dar Mîntuitorul, atent ca-ntotdeauna, îi luă apărarea spunînd : „Las-o în pace“ ! Prin aceste cuvinte și prin cele ce urmează, Domnul muștră fățarnicia și decăderea lui Iuda. luînd apărarea consacării și iubirii fără calcule ale Mariei.

Domnul cunoștea motivele, simțămintele ei. El se așeză între ea și acuzatorii ei. El cunoștea faptul că nici un sacrificiu făcut pentru El, pornit dintr-o iubire curată, nu poate fi zadarnic.

Pentru Domnul, ca și pentru Maria, faptul acesta era ca o adiere reîmprospătătoare. De atunci, fapta Mariei a fost adierea plină de prospețime a realității creștine așa cum a spus chiar Domnul Isus :

„Adevărat vă spun că ori unde va fi vestită Evanghelia aceasta în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta, spre pomenirea ei“. Matei 26,13.

Istoria „parfumului atît de costisitor“, o găsim și în textul rabinic, care spune că mai înainte de a fi chemat, Abraam era asemenea unui vas cu parfum așezat într-un colț, mirosul lui nefiind cunoscut. Dar cînd el, ascultînd porunca divină, pași înainte, numele lui Iehova a fost glorificat, la fel ca atunci cînd o sticlă cu par-

fum este deschisă și oamenii simt parfumul ei mirositor.

Actul Mariei avu o mare înrîurire asupra lui Simon. Acesta, Simon leprosul, în casa căruia se aflau, era chiar omul ce duse în păcat pe Maria. Ea fusese foarte lovită de purtarea lui. Și cu toate acestea, stînd acolo cu Isus, privind actul ei plin de devotament, se simțea mai neprihănit decît ea și gîndind astfel despre el, se simțea liber să critice pe Domnul, pentru că îngăduise Mariei să-L atingă. Dar Domnul Hristos citindu-i gîndurile, îl făcu să-și dea seama că era un păcătos și că el avea mai multă nevoie de harul mîntuitor al iubirii Domnului, decît Maria. În nemărginita Lui iubire și finețea Sa dumnezeiască, Domnul nu muștră în public pe Simon. Acest lucru îi zdrobi inima sa de fariseu, devenind un sincer ucenic al Domnului, gata de sacrificii mari.

Iuda care a finut să obiecteze față de gestul Mariei, avea în grija sa „punga“, adică era casierul ucenicilor. Punga aceasta era slăbiciunea lui, căci era cunoscut faptul că el era un hoț. El întruchipa pe Acanul Nouului Testament. Numai o mică pungă și totuși aceasta fu deajuns să ocupe întreaga lui viață. Ea îi deveni atît de importantă, încît în momentele acelea, din cauza ei, pierdu din vedere lecția pe care voia Domnul s-o dea. El nu putu să vadă exemplul puternic al consacării Mariei. Punga deveni preocuparea necinstită a vieții lui, și greutatea ei... îl sugrumă, și rupînd craca destinului său se așternu pentru totdeauna pămîntului.

Iuda deveni atît de mult robul acestei pungi încît murmură față de gestul minunat al Mariei, socotindu-L risipă. Iar mai târziu, fire acaparatoare și iubitoare de argint, vîndu pe Domnul său numai pe o porțiune din costul vasului de alabastru cu nard curat, al Mariei.

Domnul Isus își asumă în mod conștient un risc atunci cînd acceptă pe Iuda între ucenicii Săi.

Continuarea în pag. 10

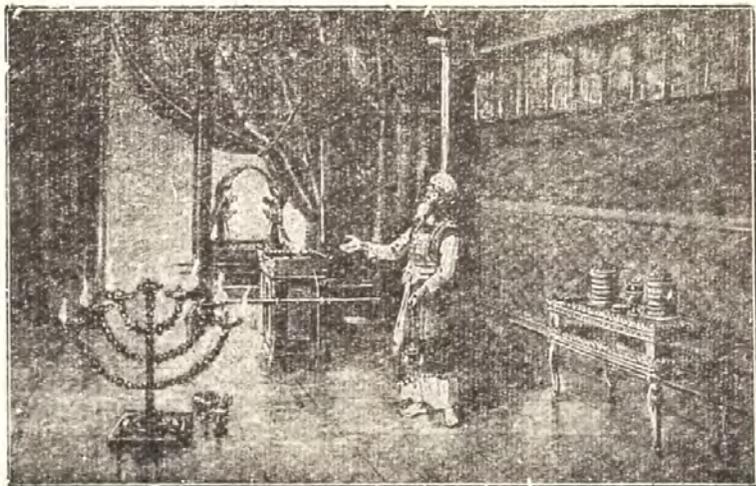
La scurt timp după ieșirea din Egipt, Domnul a poruncit prin Moise: „Să-mi facă un locaş sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor“. Exod. 25,8. Izraeliții ieșiseră din Egipt, se despărțise de idolatrie; Domnul dorea să facă din ei credincioșii Săi și moștenirea Sa, așa cum făgăduise lui Avraam, când l-a chemat să iasă din Ur. El dorea să le încredințeze adevărurile Sale mintuitoare și serviciile divine ale unui cult care să pună sufletul în directă legătură cu Mintuitorul său. De aceea, le-a poruncit prin Moise construirea unui locaş sfânt, în care El să poată locui prin Duhul Său cel Sfânt, și datorită serviciilor desfășurate acolo, El să-i poată primi și călăuzi în timpul călătoriilor lor prin pustiu, în drum spre Canaan.

Locaşul sfânt construit în pustiu, era mai întâi mobil și demontabil, purtând numele de Cortul Întrunirii, sau Tabernacolul; apoi s-a fixat în Templul sau Sanctuarul din Ierusalim. El se compunea din două părți: Locul Sfânt și Locul Prea Sfânt, sau Sfânta Sfintelor. Avea forma dreptunghiulară, cu o suprafață de aproximativ 80 metri pătrați. Pereții erau din scânduri de salcîm, așezate vertical. Salcîmul era lemnul cel mai rezistent contra putrezirii, decât oricare alt lemn ce se afla pe Sinai. Acoperișul se compunea din patru cuverturi suprapuse.

Prima parte care se numea Locul Sfânt, se despărțea de a doua parte, adică de Sfânta Sfintelor, printr-o perdea de în răsucit foarte fin.

Sfânta, conținea un candelabru de aur masiv cu șapte brațe, iar la capetele brațelor, șapte lămpi care ardeau ziua și noaptea; o masă cu cele douăsprezece pîini de punere înainte. Aceste pîini erau fără chiuat și erau schimbate în fiecare Sabat. Apoi un altar, pe care se ardea, seara și dimineața, tămîie frumoase mirosoare. În Locul Prea Sfânt, care era mereu în întuneric, se găsea chivotul legământului, adică o ladă făcută din lemn de salcîm, îmbrăcat și pe dinăuntru și pe dinafară cu aur, și acoperită cu un capac tot din aur, dar masiv, numit capacul Ispășirii. Pe acest capac, de fiecare parte se găsea câte un heruvim sculptat. În ladă se găseau cele două table ale legii.

Sanctuarul era înconjurat de o incintă formind un dreptunghi cu o suprafață în jurul a 1500 metri pătrați; aceasta era curtea. Între poarta curții și intrarea în Sanctuar, se găsea altarul arderilor de tot, unde se oficiau jertfele cu sînge și fără sînge. Între acest altar și sanctuar era așezat ligheanul de aramă care servea preoților pentru spălările rituale ce precedau serviciile din Cortul Întrunirii. Credincioșii priveau adînc mișcați, semnul că lucrarea preoților a fost primită. Manifestarea bucuriei lor nu se făcea cu strigăte puternice. Asupra tuturor plana un respect solemn. Lacrimile de bucurie și recunoștință începeau să se rostogolească pe obraji lor. Incet și în mod foarte solemn

HRISTOS IN SERVICIUL SANCTUARULUI

își șopteau între ei cuvinte sfinte de mulțumire, că Dumnezeu, în bunătațea Sa nemărginită, S-a coborît ca să locuiască între ei.

Măreția priveliștei ce o oferea interiorul Sanctuarului era de nedescris: pereții aurii, care reflectau lumina candelabrelor de aur, culorile strălucitoare ale perdelelor cu broderii bogate și cu chipuri de îngeri luminați cu lumina tainică din interiorul Sanctuarului; masa, altarul tămîierii, toate străluceau de aur și cu care erau îmbrăcate. Iar dincolo de a doua perdea se afla Sfânta Sechina, descoperirea vizibilă a prezenței lui Dumnezeu. Toate acestea erau însă numai o slabă copie a strălucirii Templului lui Dumnezeu din cer, marele centru al lucrării de mîntuire.

Despre acesta este scris: „Sanctuarul cereșc este însuși centrul lucrării lui Hristos pentru binele omnirii. Aceasta interesează pe orice suflet viu care trăiește pe pămînt. El descoperă planul mîntuirii, ducîndu-ne pînă la biruința finală dintre dreptate și păcat. Este de cea mai mare însemnătate ca toți să cerceteze în amănunțime subiectele acestea, și să fie în stare să dea un răspuns folositor aceluia care întreabă despre rostul nădejzii care este în ei“.

În raport cu poziția celui vinovat înaintea lui Dumnezeu, cele trei părți ale Sanctuarului reprezentau cele trei trepte progresive ale vieții religioase: Curtea cu altarul arderilor de tot și cu ligheanul de spălat,

proclamau împăcarea prin ispășire, nevoia unei ispășiri și a unei curățiri; Locul Sfânt, cu candelabru, cu masa pîinilor și cu altarul tămîiei parfumate, învăța nevoia sfințeniei ca rezultat al împăcării; Locul Prea Sfânt cu chivotul și cu Decalogul, simboliza comuniunea cu Dumnezeu, ca rod al vieții de ascultare.

În raport cu Mintuitorul Hristos, datorită Căruia aceste trepte au devenit posibile, cele trei părți simbolizau: Curtea anunța sfințenia și curăția Mintuitorului, care e în același timp și sacrificator și victima, și care, pentru păcătosul pocăit, e autorul îndreptăririi și un izvor vesnic de curățire. Această curte era locul unde se făceau toate spălările și curățirile înainte de a fi aduse sacrificiile în Sanctuar. În cazul acesta, curtea simboliza pămîntul nostru, pentru că Marea Jertfă a fost adusă aci, și tot aci trebuie să fie curățiți toți, și spălați înainte de a intra în Sanctuarul cereșc.

Altarul de aramă al arderilor de tot din curte, reprezintă oferirea totală și deplină a Domnului Hristos ca jertfă ispășitoare pentru răsumpărarea celor ce vor crede în El. Prin El ni s-a deschis o fîntînă pentru păcat și necurăție, așa ca noi să putem fi curățiți și pregătiți, ca să putem ajunge în fața Tatălui cereșc. Aceste jertfe de pe altarul de aramă, și anume: arderile de tot, jertfele de ispășire și de mulțumire, anunțau de asemenea că Hristos avea să realizeze pentru păcătos

o ispășire desăvârșită, însoțită de îndreptățire, sfințire și proslăvire. Mielul fără cusur și fără prihană, oferit ca ardere de tot dimineața și seara, reprezenta cum nu se poate mai bine, jertfirea voluntară a Fiului lui Dumnezeu, cu cele trei elemente de curățire: focul, apa și sîngele. Moartea lui pe crucea de pe Golgota ne scapă de greșelile noastre și obține pentru noi o răscumpărare veșnică.

În Locul Sfînt era candelabru cu șapte brațe, masa cu pîinile punerii înainte și altarul tămîierii. Candelabru ne arată pe Hristos ca singura sursă de lumină spirituală și că El este singurul Mijlocitor și Mintuitor care luminează pe toți prin Duhul Său cel Sfînt. „Lumina aceasta era adevărata lumină, care luminează pe orice om, venind în lume“. Masa cu pîinile punerii înainte, ni-L prezintă pe Hristos oferind Pîinea Vieții, și această Pîine este chiar El. „Eu sînt Pîinea Vieții“, a zis Isus; „cine vine la mine nu va flămînzii niciodată, și cine crede în Mine nu va înseta niciodată“.

Altarul tămîierii ținea trează în mintea credincioșilor nevoia de o mijlocire neîntreruptă. „De aceea și poate să mintuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Și după cum pe acest altar de aur al tămîierii focul era întreținut continuu și fumul plăcut mirositor al tămîiei, urca neîncetat și umplea cele două încăperi ale Cortului, tot așa rugăciunile de mijlocire ale Mintuitorului Hristos nu încetează în fața Tronului lui Dumnezeu, în favoarea acelor care solicită cu sinceritate și încredere această mijlocire divină.

Locul Prea Sfînt, sau Sfînta Sfîntelor, arată că Isus, prin viața Sa de ascultare și supunere desăvârșită față de Legea divină, a devenit pentru păcătoșii, locul ideal de refugiu și de siguranță, singurul loc unde Dumnezeu poate manifesta harul Său. Legea lui Dumnezeu din Cartea Legământului a primit o satisfacție deplină prin jertfirea Domnului Isus. Această Lege nu mai are nici o pretenție asupra omului, care deși a fost vinovat prin călcarea ei, dar și-a trecut vinovăția asupra Domnului Isus, și Acesta a dat satisfacție Legii, prin faptul că a murit pe cruce. Aici, în Sfînta Sfîntelor, se poate vedea dreptatea desăvârșită a lui Dumnezeu, exprimată în cele zece porunci ale Legii Sale; dar tot aici se poate vedea și dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, exprimată prin faptul că a dat pe Singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică.

Marele Preot ofician, simboliza de asemenea pe Hristos ca Mare Preot al nostru după rînduiala lui Melchisedec. Ales de Dumnezeu, consacrat printr-o ungere specială, El a devenit reprezentantul lui Dumnezeu pe pămînt, un Mijloci-

tor necesar, care trăiește cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, și, în același timp, trăiește cu oamenii și pentru oameni. Orice sacrificiu, ca să fie acceptat trebuia să fie oferit de o persoană sfîntă, care să poată înlocui, într-o măsură oarecare, nedesăvârșirea jertfei. Dar Marele Preot avea el însuși nevoie de a fi curățat. Cînd păcătua el, păcătua tot Izraelul; cînd obținea ispășire pentru el, tot Izraelul era acceptat. Veșmintele sale atestau natura funcțiilor sale. Pe piept și pe umeri purta numele celor douăsprezece triburi, pe care le reprezenta înaintea lui Dumnezeu. Pe tiara de pe cap, erau gravate cuvintele: „Sfințenie Domnului“. Fiecare amănunt al costumului său magnific, scotea în relief sfințenia lui Dumnezeu și curăția pe care o cere El de la copiii Săi.

Isus Hristos este Marele Preot desăvârșit. Ales de Dumnezeu, uns

de El, este în același timp și Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. El reprezintă în mod desăvârșit voia lui Dumnezeu pe pămînt, și reprezintă în mod desăvârșit interesele credincioșilor în cer. El este o jertfă ideală, și de aceea jertfa Sa nu are nimic de înlocuit. El este de asemenea Mare Preot fără pată sau zbircitură, neavînd nevoie de curățire. El a îmbrăcat natura noastră, și în calitate de Mijlocitor, poartă numele nostru înaintea lui Dumnezeu și pledează în favoarea noastră.

„Căci noi n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie“. Ebr. 4,15-16.

H. Artinian

OAMENI, FAPTE ȘI DESTINE

Urmare de la pag. 8

El își lua de asemenea un risc avîndu-l casier al grupei. Într-un anumit sens, El își îndreptase viața lui Iuda.

Există o veche superstiție și anume că vărsarea sării aduce celui în cauză nenoroc. Nu este deci nici o mirare că pictura „Cina cea de Taină“ a lui Leonardo da Vinci, frescă ce se află în biserica Santa Maria della Grazia, din Milano, reprezintă pe Iuda, ținînd sus solnița atunci cînd întreabă pe Domnul: „Nu cumva sînt eu?“ Nu cred că Iuda căuta să se amăgească singur. El era conștient de faptul că dăduse greș în consacrarea lui, datorită faptului că îngăduise lucrurilor firești să pună stăpînire pe el. Deși era poate cel mai talentat din grupa ucenicilor, dădu totuși greș, pentru că și-a permis să fie robul lucrurilor mici — în aparență — dar care au săpat la temelie viața lui, prăbușind-o.

Maria iubea mult pe Mintuitorul ei, pentru că i se iertase mult, și ea a căutat să aducă Domnului un dar pe măsura recunoștinței ei profunde.

Iubirea Domnului Isus Hristos față de cei păcătoși n-a cunoscut limite și n-a considerat că este prea mult ca să-și depună chiar viața pentru mîntuirea lor.

Iubirea, consacrarea, persoana Domnului, au fost atât de mici și neînsemnate pentru Iuda, încît el le prețui numai la 30 de arginți pe care-i băgă în „punga“ sa. Dar, din nenorocire, arginții au cîntărit atît de mult încît l-au zdrobit pentru totdeauna, și-n ființa sa răvășită, dezechilibrată, strigă în neștire rostindu-și sentința: „Am păcătuit, căci am vîndut sînge nevinovat“. Apoi... se prăbuși veșnic.

Maria... și Iuda!

Două persoane, două destine, două exemple de la care sîntem chemați, sîntem datori să învățăm.

D. Popa

Cu toate că au trecut nouăsprezece veacuri de la începuturile creștinismului, avem destul material, atât în cartea Faptelor Apostolilor din Sfânta Scriptură, cât și din scrierile istoricilor, ca să putem pricepe felul de viață și credință a primei biserici creștine.

Puterea Duhului Sfânt care le fusese săgăduită, nu se arăta numai prin darul vorbirii în limbi și prin minuni, ci lucra în inimile lor și făcea să se arate în cei credincioși o viață nouă, care se arăta în afară prin roadele ei minunate.

Pentru lume era o mărturie mai puternică decât minunile pe care le făceau apostolii.

Să vedem cum se comportau primii creștini.

În primul rând, ei se țineau de învățătura apostolilor. Apostolii fuseseră trimiși de Domnul Hristos să vestească tot ce a făcut și ce a învățat El, cât timp a stat pe pământ. Duhul Sfânt avea să le aducă aminte toate aceste lucruri, ba mai mult, avea să le descopere adevărurile mântuirii în legătură cu jertfa Domnului Isus Hristos.

Apostolii făceau cunoscut celor credincioși ceea ce Duhul Sfânt le amintea, iar aceștia, stăruiau în această învățătură, lăsând la o parte tradiția și alte învățături. Apostolii nu mai sint pe pământ, dar Dumnezeu a purtat de grijă ca învățăturile lor să ne fie păstrate în Sfânta Scriptură, iar noi sintem chemați să le iubim ca și cei dintii credincioși, cerind Domnului să ne ajute să înțelegem aceste adevăruri simple și să le păstrăm în inimi prin Duhul Sfânt.

Apoi, ei stăruiau în legătura frățească. Ai o strînsă legătură cu cineva cînd te stăpînesc aceleași idealuri, aceleași dragoste și aceleași simțăminte. Apostolul Ioan le spunea: „decî, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți pîrtășie cu noi. Și pîrtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos“. 1 Ioan 1, 3.

Erau deci gîndurile și simțămintele Tatălui cu privire la Fiul Său prea iubit și cele ale Domnului Isus cu privire la Ta-

DIN VIAȚA CELOR DINTII CREȘTINI

tăl Său, simțăminte care, prin Duhul Sfânt, umpleau duhul și inimile apostolilor. Credincioșii care învățaseră de la ei să cunoască pe Tatăl și pe Fiul, aveau aceleași gînduri și aceleași simțăminte ca și ei. Gînduri dumnezeiești și o dragoste sfîntă umpleau de bucurie inimile lor. Dacă am primit pe Domnul Isus ca Mintuitor personal, atunci Dumnezeu este Tatăl nostru și fiecare din noi poate să se bucure de această pîrtășie și de fericirea care urmează.

Asupra altui lucru în care stăruiau cei credincioși și care era și o mărturie despre pîrtășia lor, a unuia cu altul, era frîngerea pîinii, adică sărbătorirea Cinei Domnului. Știm că Domnul Isus, înainte de a urca Golgota, chiar în noaptea în care a fost vîndut, a orînduit Cina, ca o aducere aminte de suferințele și moartea Sa pentru rîscumpărarea alor Săi. Credincioșii luau parte la masa Domnului ca rîscumpărați prin singele Său și ca mădulare ale aceleiași familii, și își aduceau aminte într-un gînd de Cel care i-a iubit pînă la moarte. Și azi, rîscumpărații Domnului Isus serbează Cina, și vor face aceasta pînă la venirea Sa. Atunci ei vor fi cu El și El îi va servi la masa întîlnirii în împărăția Sa.

În sfîrșit, cei dintii creștini stăruiau în rugăciune. Rugăciunea arată că noi ne dăm seama de slăbiciunile, neputința și nevoia ce o avem, de harul și ajutorul Domnului nostru. Ea arată dependența noastră de El și încrederea în El — siguranța că ne ascultă și vrea să ne asculte. În rugăciune ne apropiem de El ca să-I aducem la cunoștință nevoile noastre. Ne putem ruga singuri, în familie și în adunare. Ni se spune să ne rugăm neîncetat și să aducem lui Dumnezeu cererile noastre.

Înșuși Domnul cînd era pe pământ Se ruga Tatălui și ne în-

deamnă să cerem orice în Numele Său, și vom primi, dacă vom cere cu credință.

Acestea erau trăsăturile mai de seamă ale vieții lăuntrice a celor dintii creștini și taina vieții pilduitoare ce se arăta în afară. Puterea lui Dumnezeu arătată prin minuni înfricoșă pe oameni; însă viața sfîntă a credincioșilor înriurea asupra sufletelor ca să le atragă la Domnul Hristos.

Deoarece în inimile credincioșilor era aceeași simțire, aceleași gînduri și aceeași iubire, întrucît erau copii ai aceluiași Dumnezeu și Tată, rîscumpărați de același Mintuitor, ei urmau să se întilnească și să fie în unitate, arătînd astfel înaintea lumii că erau una în Tatăl și în Fiul, așa cum se rugase Domnul Isus pentru ei. Această viață de legătură strînsă și de iubire, era o puternică mărturie, pentru ca fiecare să creadă că într-adevăr Dumnezeu a trimis pe Fiul Său pe pământ ca să-i mîntuiască.

Egoismul — iubirea de sine — dispăruse din inimile celor dintii creștini. Alipirea de bunurile pămîntului — atât de nestatornice și de nesigure pe timpul acela, nu se mai vedea. Ei aveau bunuri mai scumpe, mai mari, bunuri cerești și veșnice.

Ei nu puteau suporta gîndul că vreunul din mădularele familiei creștine ar putea să ducă lipsă, în vreme ce ei ar trăi în belșug. De aceea își vindeau ogoarele și averile, iar banii îi împărțeau după nevoie. Apostolul Ioan zicea mai tîrziu: „Cine are bogățiile lumii acesteia și vede pe fratele său în nevoie și își închide inima față de el, cum rămîne în el dragostea de Dumnezeu? În acele timpuri fericite de la început, dragostea lui Dumnezeu își avea locul în inimile celor credincioși în toată fră-

gezimea și puterea ei, îndeplinind cuvântul care zice: „Cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său“. 1 Ioan 4, 21. Era timpul dragostei dinții.

Ce impresie trebuie să fi fost aceasta pentru fariseii iubitori de sine, pentru saducheii iubitori de plăcerile lumii!

Li vedeau pe cei credincioși gata să vină în ajutorul altora, pentru ca nimeni să nu ducă lipsă de nimic. Era puterea Duhului Sfânt în mijlocul lor care-i constrângea la această lucrare din iubire pentru semenii lor.

Toate acestea se făceau cu rânduială așa cum se cuvenea în biserică lui Dumnezeu. Cei ce-și vindeau averile nu dădeau în stînga și în dreapta fără nici o rânduială sau plan, ci îi încredințau apostolilor, singurii care erau atunci conducătorii comunității creștine, iar aceștia după înțelepciunea pe care le-o dădea Dumnezeu prin Duhul Sfânt dădea fiecăruia după nevoile lui.

Cum a început această lucrare? Sfînta Scriptură amintește pe Iosif din Cipru numit și Barnaba, adică „Fiul mîngîierii“. De ce a fost numit astfel? Nu ni se spune, dar apostolii dîndu-i acest nume, văzuseră fără îndoială că pilda dată de el a fost mare incurajare pentru credincioșii de atunci. El învățase să cunoască pe Domnul Isus care făcînd bogat în cer le-a părăsit pe toate ca să trăiască asemenea nouă și să ne mîntuiască.

Exemplul lui a fost urmat de alții. Era ceva pe care cei dinții creștini îl făceau de bună voie. Dumnezeu a voit să arate prin aceasta într-un chip vădit, puterea Duhului Sfânt în inimă, cum și gîndul care avea să însuflească viața creștinilor de totdeauna. Același duh de dragoste, de lepădare de sine și de rîvnă ar trebui să fie și în inimile noastre ca să împlinim Cuvîntul care zice tot prin apostolul iubirii: „Prea iubitorilor, să ne iubim unii pe alții! Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul“. 1 Ioan 4,7; 3,18.

Mai tîrziu, apostolul Pavel sfătuiă pe ucenicul său Timotei să îndemne pe bogați, să nu se îngîmfe și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu care le dă; să facă bine și să fie bogați în fapte bune; darnici și gata să simtă împreună cu alții.

Așa era viața celor dinții creștini. Avea ca țintă dragostea pentru Domnul Hristos care-i mîntuise. Din această dragoste

izvora o bucurie și o smerenie a inimii care se arăta în toate amănuntele vieții lor zilnice. În viața unui creștin, nu e nimic care să fie făcut cu nepăsare. Creștinul face totul cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Apostolul Pavel zicea: „Fie că mîncăți, fie că beți, fie că faceți altceva: Să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu“. 1 Cor. 10,31.

A. Bălan

I A T Ă, EU FAC TOATE LUCRURILE NOI

Urmare de la pag. 6

oarece, prin Harul Domnului Hristos, el este un candidat la mîntuire.

Prin Domnul Isus Hristos, și numai prin El, este posibilă mîntuirea. În viața aceasta abia începem să înțelegem această minunată taină a mîntuirii. Cu priceperea noastră mărginită, noi putem cugeta destul de serios la marea jerfă care a fost adusă pe Golgota, dar oricît am încorda puterile mintale, nu putem înțelege pe deplin însemnătatea răstîgnirii Domnului pentru noi. Planul mîntuirii nu va fi pe deplin înțeles nici cînd cei mîntuiți vor ajunge să vadă pe iubitul lor Mîntuitor. În cursul lungii veșnicii se vor descoperi mereu adevăruri noi, care vor umi și incînta pe cei mîntuiți. Crucea lui Hristos va constitui cunoașterea și cîntarea celor mîntuiți în toată veșnicia. În Hristos cel preamărit ei vor vedea continuu pe Hristos cel răstîgnit pentru ei și vor înțelege tot mai pe deplin că prin El au ajuns să fie mîntuiți. Taina crucii va explica toate celelalte taine duhovnicești.

Cei mîntuiți, vor cunoaște iubirea și simpatia pe care însuși Dumnezeu le-a sădit-o în suflete. Curata comuniune cu fîntele sfînte, armonioasa viață socială, împreună cu sfîntii ingeri ai lui Dumnezeu, produse de cea mai curată și dulce simțire, va da cea mai neînchipuită fericire. Acolo, se va contempla cu nespus de mare bucurie minunile puterii creatoare și tainele minunate ale iubirii care ne-a mîntuit. Toate comorile sfînte vor fi prezentate deschis pentru a fi studiate de către cei mîntuiți. Liberați de slăbiciuni, ei își vor lua continuu zborul neobosit spre lumile îndepărtate — lumi care au privit multe

veacuri tragedia suferințelor omenestii — și care au deslăsat de fericire, scofînd strigăte de „Aleluia“, cînd au văzut rodul jertfei Mîntuitorului și apoi noua creațiune a lui Dumnezeu.

Se va vedea atunci că Cel nemărginit în înțelepciune, nu putea să facă un alt plan mai bun pentru mîntuirea noastră, decît cel care cuprindea jertfă Fiului Său. Roadele produse de această jertfă încununează bucuria de a vedea oameni mîntuiți, fericiți, sfînti și nemuritori. Ce măreție! O veșnică mulțumire va fi cîntată într-o simfonie plină de farmec și entuziasm.

Tatăl cereș va fi mulțumit de prețul plătit pentru mîntuire. Mîntuitorul însuși, privind roadele suferințelor Sale, va fi foarte mulțumit... Iar cei mîntuiți, vor avea și ei motivul celei mai mari mulțumiri.

Da! Si ei vor fi mulțumii, și pe vecie va străbate în valuri nesfîrșite, prin întreaga vastă creațiune, imnul de triumf al biruinței lor și al rugăciunilor lor de mulțumire necurmată. Toate cele create, în deplină frumusețe și desăvîrșită ordine și armonie, neumbrită de nimic se unesc în imnul unei fericite simfonii universale: „Dumnezeu este iubire“. Apoi, cu glas tare cîntînd ziceau: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească slava, cîntea și lauda; a Celui ce șade pe scunul de domnie, și a Mie-lușelului, să fie lauda, cîntea, slava și stăpînirea în vecii vecilor. Amin!“

Și după făgăduința Lui „noi așteptăm un cer nou și un pămînt nou“. Iubite frate și soră, aștepti și tu cu dor acestea? Atunci, roagă-te: „Zidește, în mine o inimă curată Dumnezeu!“, „și fiindcă așteptați aceste lucruri, silii-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace“.

I. Tachici

Mulți consideră Evanghelia după Ioan ca cea mai valoroasă dintre cele patru Evanghelii. Un motiv important al acestei susțineri este și acela că Ioan a ținut seama în mod principal de acele cuvântări ale Domnului Isus, care se ocupă mai mult cu persoana Lui decât cu celelalte aspecte ale Împărăției Sale. Multe din aceste cuvântări sînt discuții care scot în evidență pe Isus ca fiind Piinea Vieții, Păstorul Cel Bun, Ușa staulului. Mai mult decât ceilalți trei evangheliști, Ioan, în Evanghelia sa accentuează universalitatea soliei de mîntuire și accesul la mîntuire al tuturor acelor care cred.

Apostolul își fixează în scris scopul urmărit în citatul din cap. 20, 31; „Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezînd să aveți viață în numele Lui“.

Cea de a patra Evanghelie accentuează înalta concepție a autorului ei despre Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu și despre unirea tainică care se stabilește între credincioși și Domnul lor. Cuvîntul zice: „Eu sînt în Tatăl Meu, voi sînteți în Mine și Eu sînt în voi“. Ioan 14,20. Această unitate este asigurată prin Duhul Sfînt, care rămîne cu aceia care cred în Isus.

Creștinismul exprimat ca o „credință“ și ca o „cale a vieții“, sînt două noțiuni legate în mod absolut de persoana și caracterul Întemeietorului lui, de Isus Hristos cel veșnic viu. Hristos nu este numai o persoană istorică care S-a arătat în lumea noastră, ci El este Puterea, Viața și Energia spirituală pentru ființa „cea nouă“ a credinciosului. Viața Lui trăită zilnic între oameni, a fost prin ea însăși Tabloul și Viziunea unui Dumnezeu adevărat, care a fost descoperit în persoana și viața lui Isus. În Hristos simțim cum bate pulsul inimii Tatălui. În Hristos atingem mîna Tatălui. Prin Isus Hristos devenim una cu Dumnezeu Tatăl.

Apostolul Ioan a scris Evanghelia sa către sfîrșitul primu-

ISUS

așa cum L-a cunoscut

Ioan

lui secol. Ajuns la o vîrstă înaintată, cu o bogată și personală experiență spirituală, a reliefat în chip magistral evenimentele însemnate legate de viața Domnului Isus. Această Evanghelie este cea mai remarcabilă atestare documentară despre Sfînta Treime, dintre cele care au fost vreodată scrise. În ea, Apostolul descrie adevărul despre Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, unei generații care nu cunoscuse pe Domnul în intruparea Sa ca om. El prezintă dumnezeirea veșnică a lui Hristos și intruparea Sa — Cuvîntul devenit trup. Prima propoziție cu care își începe Ioan Evanghelia spune: „La început era Cuvîntul“.

Cînd fiecare lucru care are un început a fost cîndva chemat la existență, Cuvîntul se găsea prezent acolo. Cuvîntul exista. Ioan își începe raportul său cu aceleași cuvinte cu care milenii în urmă își începea Moise raportul său în Geneza 1, 1. Acesta este limbajul despre veșnicie; el exprimă noțiunea de timp. Noi putem împinge punctul de început atît de departe în trecut cît putem gîndi și imagina, dar Cuvîntul era deja existent. Cuvîntul divin preceda astfel timpul. El este în afara timpului.

„Și Cuvîntul s-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și adevăr. Și noi am primit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. Ioan 1,14. Cuvîntul „s-a făcut“ exprimă clar ideea că a existat un timp cînd Cuvîntul nu era trup, nu se materializase. Dar n-a existat niciodată un timp în care El să nu fi existat ca Dumnezeu. El — Isus — a fost, a existat totdeauna. Domnul Isus Hristos a scoborit de bună voie de pe slăvitul Său

tron din ceruri, și a luat pentru Sine o natură omenească, fără a înceta vreo clipă de a nu fi și Dumnezeu, la fel cum El a fost și mai înainte Dumnezeu. În exprimarea atît de clară a acestui adevăr constă măreția revelațiunii lui Ioan.

Deci, în Isus Hristos noi vedem pe Dumnezeu. El este apelul personal al lui Dumnezeu la inima noastră. Cea mai uimitoare revelație pe care a făcut-o Dumnezeu despre Sine este făcută în persoana Domnului Isus Hristos. Intruparea este cel mai grandios obiectiv al credinței noastre. Este punctul accesibil de la care credinciosul își începe veșnicia viitorului. În Isus Hristos intrăm în legătură de unire cu Dumnezeu. Isus Hristos rămîne garanția creștinului în vederea mîntuirii personale. Isus este Creștinismul personificat.

Aceasta este figura proeminentă a lui Isus Hristos pe care ne-a făcut-o mai bine cunoscută, Evanghelistul Ioan. Fiecare aspect al frumuseții îndreptățirii divine, a dragostei divine, se găsește în El. Caracterul Mîntuitorului nostru este exprimarea tuturor atributelor divine. Ele sînt bogate și aduc satisfacție deplină. Noi primim belșug de binecuvîntări prin contemplarea acestortribute și simțim nevoia influenței lor în călătoria noastră spre împărăția Cerurilor.

La unele stufe se poate cunoaște adevărata lor culoare atunci cînd sînt expuse afară la lumina zilei. Acest efect se obține cel mai bine cînd întreaga bucată este expusă. Tot așa este și cu persoana Domnului Hristos. Cu cît mai mult înțelegem fiecare amănunt din acti-

vitătea Lui de pe pământ, cu atât mai frumos ne apare Caracterul Lui și cu atât mai clar vedem pe Dumnezeu în Isus Hristos, împăcînd pe oameni cu Sine.

Numai printr-o legătură personală cu Isus Hristos vom fi aduși aproape de Dumnezeu, și prin această legătură devenim cetățeni ai cerului și membri ai Casei lui Dumnezeu. Efes. 2,13—19. În această unire cu Isus Hristos noi toți devenim „un om nou”. 1 Cor. 7,7—24. În unire cu Isus Hristos obținem și o unitate a spiritului; „dar cine se lipește de Domnul devine un singur duh cu El”. 1 Cor. 6,17. Aceasta este tainica unire a spiritului credinciosului cu spiritul lui Hristos. Această unire transferă sfera ființei noastre; ne simțim atunci în sfera de acțiune spirituală și supranaturală a lui Isus Hristos. Ce vom spune atunci noi despre Isus? Fiecare poate să se întrebe pe sine; „În ce raporturi mă găsesc eu cu Isus Hristos? În ce măsură trăiește El în mine?”

Există Domnul Isus Hristos? Este El într-adevăr o realitate pentru mine? Mijlocește El în ceruri pentru mine? Aceste întrebări sînt la locul lor ca să verifice siguranța noastră în ceea ce credem; dar întrebarea cea mai importantă este: „Cunosc eu pe Isus Hristos în mod personal? Sub ce condiții mă va accepta El pe mine? Cît de mult valorează Isus pentru mine? Nu-i voi da adevărata valoare atîta timp cît El nu valorează pentru mine mai presus decît orice.

Cînd vorbim cu un prieten ne uităm țînă în ochii lui. Cînd ascultăm pe un prieten îl privim drept în față. Totuși interesul nostru nu se fixează numai asupra exteriorului lui, a Vieții vizibile ci și asupra omului interior. Isus Hristos este viața vizibilă a lui Dumnezeu și dincolo de ce este vizibil este totalul glorios a ceea ce este Dumnezeu descoperit prin Isus.

Nu este nimic temporar în El, nimic schimbător în El. El rămîne veșnic. Manifestările lui

Dumnezeu prin mijlocirea ingerilor sau profeților au fost ocazionale și parțiale. Chiar și Sfînta Sechină — prezența vizibilă a Slavei lui Dumnezeu — era doar un simbol; și ea a dispărut în chip tainic așa cum a și apărut. Tot așa cu serafimii, heruvimii, săbule învâpăiate, stîlpii de foc și nor, toate au fost folosite în raport cu lucrarea și timpul în care s-a folosit Dumnezeu de unul sau altul din aceste mijloace ale Lui. Dar în Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, rămîne pentru totdeauna totalitatea glorioasă a ceea ce este Dum-

nezeu. La început El era prezent din veșnicii. El este totdeauna și în viitorul veșnicilor. El este și rămîne în același timp și Dumnezeu și om. „Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere ca să cunoaștem pe Cel ce este adevărat.. Și noi sîntem în Cel ce este adevărat adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har”. 1 Ioan 5, 20; Ebrei 4, 16.

C. Alexe

UN NUME SFINT

Soare al Dreptății, Domn Isus Christos,
Domn Atotputernic, Sfînt și Maiestos,
Domn al vieții, veșnic, blind, mîngîietor,
Domn ești, dar și Frate-al nostru-ndurător.

Sfînt ești, O Isuse, sfînt, nevinovat,
Sfînt e și-al Tău Nume, sfînt și preacurat,
Numele-Ti, de slavă, plin e, peste zări,
Ceru-ntreg Îl cheamă-n sfînte proclamații.

Si, la-acest Sfînt Nume, Tu, ne faci părtași,
Tu, fiind Christosul, noi, ai Tăi urmași.
Noi, Creștini, prin Tine, sîntem azi numiți,
Și, prin al Tău Nume, sîntem proslăviți.

Da Creștini, ne zice lumea-n lung și-n lat,
Căci Te-aveam pe Tine, Frate-ncununat,
Proslăvit ești Doamne, Preot-Dumnezeu,
Noi ne recunoaștem drept popor al Tău.

Trupul și-al Tău singe ne împărtășești,
Duhul Tău ne umple, Tu ni-l dăruiești,
Chipul Tău îl poartă orice Creștin,
Și, pe-a Tale urme veșnic ne găsăm.

Minunatul Nume, Cerul ne-a deschis!
Cu-acest Nume-ajungem iar în Paradis,
În căminul drag al celor mîntuiți,
Ce prin Christ de moarte fost-au izbăviți.

Să purtăm cu cinste acest Nume Sfînt,
În umblarea noastră pe acest pămînt,
Ca să-avem intrare sus, la Dumnezeu
Ca Creștini și frați buni ai Fiului Său.

Doamne, dă-ne harul Tău nemăsurat,
Dă-ne Duhul Tău, și voi îmbeșugat,
Ca fiind cu Tine-n veacul cel senin,
Să-ți aducem slavă-n veci de veci. Amin!

D. Fl.

VIATA CU HRISTOS

După cîte cunoaştem, nu a existat o descoperire a planului, de mîntuire cînd Adam a fost pus la probă. Aceasta veni după căderea omului. Fiul lui Dumnezeu luă asupra-Şi omenescul nostru şi pe cruce plăti pentru fiecare om osînda morţii. Prin învierea Sa El asigură o înviere a întregii semînţe a lui Adam, sfinţi şi păcătoşi, deopotrivă. Cu toţi vor mai primi viaţă.

Cînd Adam păcătui, intră în vigoare osînda morţii ce mai dinainte îi fusese amintită ca urmare a neascultării. În grădina Eden fusese aşezat pomul vieţii, mîncarea cărui fruct avea să perpetueze viaţa. Atîta vreme cît avea să mînce din acest fruct, avea să trăiască, însă cînd Adam şi Eva neascultară de porunca lui Dumnezeu şi fură alungaţi din grădină, ei nu mai avură voie la acest pom. Dacă Adam ar fi fost creat nemuritor cînd a fost plămădit din ţărina pămîntului, ar fi fost de mică importanţă pentru el, cît priveşte nemurirea, dacă are sau nu voie la pomul vieţii; însă spre a trăi nelimitat fiind legat de nevoia de a mînce din acest fruct, el ajunsese supus morţii cînd fu lipsit de el.

Singura condiţie, deci, prin care se putea primi nemurirea, era cîntinua ascultare de porunca lui Dumnezeu. Cînd Adam şi Eva au fost alungaţi din grădină, nu numai că li s-a tăgăduit privilegiul de a se împărtaşii din acest fruct dătător de viaţă, însă ajunseră să îndure şi necazurile ca urmare a nelegiurii lor.

„Plata păcatului este moartea”, scria Pavel. Rom. 6, 23. Şi profetul Ezechiel declara: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri”. Ezech. 18, 4. Moartea la care se face referire în aceste texte biblice nu este doar

moartea căreia sînt supuşi toţi oamenii ca urmare a nelegiurii lui Adam, ci cuprinde şi moartea pe care o va suporta la urmă fiecare păcătos ca urmare a propriilor sale păcate din viaţă, în perioada timpului de încercare.

În Scriptură această moarte este numită a doua moarte. De ea nu este scăpare. Ea este veşnică în urmările ei. În această a doua moarte fiecare dă faţă cu propriile sale fapte de neascultare săvîrşite în timpul vieţii sale pămînteşti, şi răspunde faţă de Dumnezeu pentru propriile sale fapte.

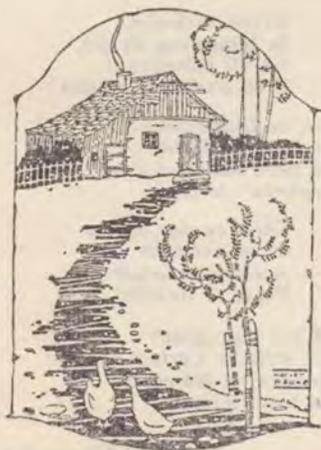
Cineva ar putea spune că nu există nici un temei logic a crede că un Dumnezeu drept şi îndurător, care dădu pe Fiul Său să moară spre a prilejui o scăpare de sub osînda păcatului, să îngăduie ca păcătoşii să sufere pedeapsă pentru neascultarea lor. Oare n-a purtat El suferinţele noastre, şi n-a luat asupra Sa durerile noastre? N-a fost El „străpuns pentru fărădelegile noastre?” şi zdrobit pentru fărădelegile noastre? Nu ni se spune că „pedeapsa,

care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui sîntem tămăduiţi”? Isa. 53,4.5. Deci, cum poate învăţa cineva că Hristos va permite ca un suflet să sufere pentru păcatele sale? Negreşit, Dumnezeu este prea milos ca să îngăduie aceasta.

Unii învaţă că Vechiul Testament înfăţişază pe Dumnezeu ca fiind aspru şi plin de minie, că în El nu este cituşi de puţină milă; dar că în Noul Testament domneşte o nouă ordine, şi că orice asprime şi pedeapsă pentru păcat este îndepărtată în Hristos. Ei amintesc: „Dumnezeu este dragoste”. 1 Ioan 4, 16. „Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”. Ioan 3 16.

Dar cînd citim învăţăturile personale ale lui Hristos, ale Aceluia care muri pentru păcat şi necurătenie, nu găsim nici un alt învăţător al Bibliei care să vorbească mai categoric, mai de repetate ori sau mai hotărît decît El despre pedepsirea păcatului. Nepătatul Fiu al lui Dumnezeu nu a păcătuit; totuşi El rosti cele mai necruţătoare avertizări împotriva lui.

„Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazî în păcat, taie-l şi leapădă-l de la tine; căci este folosul tău să piară unul din mădularele tale, şi să nu-ţi fie aruncat tot trupul în gheenă. Dacă mîna ta cea dreaptă te face să cazî în păcat, tai-o şi leapădă-o de la tine; căci este spre folosul tău să

piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă". Mat. 5, 29. 30.

„Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare pînă la cer? Vei fi pogorît pînă la Locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare pînă în ziua de astăzi. De aceea, vă spun, că în ziua judecării, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decît pentru tine". Mat. 11, 23. 24.

„Deci cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfîrșitul veacului. Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din împărăția Lui toate lucrurile, care sînt pricini de păcătuire și pe cei ce săvîrșesc fărădelegea". Mat. 13, 40—41.

Aceste afirmații ale lui Hristos împreună cu altele ce ar mai putea fi amintite, nu pot duce la o altă concluzie decît că păcătoșii, cu siguranță vor fi pedepsiți dacă nu se pocăiesc de păcatele lor și nu le leapădă. Această pedeapsă este moartea a doua.

Orice pedepsire a păcatului este dreaptă deoarece este aplicată de un judecător drept care nu poate greși. Chiar și în cazul cirmuirilor pămîntești neascultarea de lege atrage călcătorului legii osînda pentru vina lui. Altfel nu ar putea exista societatea; și fără de o dreaptă pedepsire a călcării legii nici o țară n-ar putea dănu-i îndelungat. Dumnezeu care a hotărît pedeapsa veșnică pentru neascultarea de legile Sale, este drept și negreșitor.

„Singura concepție a pedepsei care satisface cele mai puternice și cele mai precise convingeri morale ale noastre și care corespunde locului pe care-l ocupă atît în orînduirea societății cît și în ordinea morală a universului, este aceea care o reprezintă ca suferința și pierderea aplicată ca urmare a călcării unei legi. Dacă legea este o lege dreaptă, dacă asprimea pedepsei nu depășește mărimea vătămării, pedeapsa este dreaptă; vinovatul a meritat ce suferă. Suferința pricinuită cuiva spre a-l face mai bun în viitor,

nu este pedeapsă, ci disciplină; spre a fi pedepsă, ea trebuie să-i fie pricinuită pentru faptele rele făcute în trecut".

Că urmează a fi o pedepsire a tuturor păcătoșilor nepocăiți, este afirmat foarte categoric în Scripturi.

Moartea a doua înfățișată în Apocalips 20, 7—15 este veșnică în urmările ei și așează pe păcătosul nepocăit dincolo de orice nădejde a vieții viitoare. Ea este finală, și din ea nu este înviere.

Moartea a doua are loc după învierea celor nelegiuți, cînd Domnul va face să fie mistuiți

cu desăvîrșire diavolul și îngerii lui. Cu aceasta se sfîrșește păcatul. Dumnezeu face un univers curat, și spulberă păcatul și orice amintire a lui. Este nimicîta orice urmă a păcatului, cum și orice ar reaminti nelegiuirea față de legea lui Dumnezeu. Pămîntul este recreat și făcut locaș al celor răscumpărați; pînă și tronul lui Dumnezeu. Pămîntul este în Noul Ierusalim, care este așezat pe acest pămînt curățat și reinnoit, și Dumnezeu locuiește cu poporul Său mîntuit pe care l-a răscumpărat cu singele unicului Său Fiu.

Singura nădejde a creștinului. Deoarece „toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu" deoarece „nu este nici un om neprihănit, niciunul măcar"; și fiindcă ne este spus lămurit că „plata păcatului este moartea" (Rom. 3,23.10; 6,23) — o moarte care este veșnică în urmările ei — ce nădejde rămîne? Dacă nu se poate scăpa pe sine de păcat, nu se poate scoate din groapa în care a căzut, ci continuu trebuie să poarte povara vinei sale și să fie osîndit morții veșnice, oare nu mai este nici o nădejde, nici o mîntuire, nici o cale de scăpare după moarte? Răspunsul este limpede — nimic altceva nu-i este oferit păcătosului drept cale de scăpare de sub osînda morții veșnice dacă în timp ce trăiește refuză posibilitatea ce i-o deschide harul divin.

Credinciosul poate dobîndi nemurirea prin planul lui Dumnezeu — credința în Isus Hristos ca divinul Fiu al lui Dumnezeu. Fără de această credință în Hristos și sincera pocăință față de un Dumnezeu drept și viu, pentru întreaga sa neascultare, păcătosul este pedepsit cu moartea — „Plata" păcatelor sale. Dar nu va fi așa cu cei care au fost spălați în singele Mielului și sînt îmbrăcați cu haina neprihănită a lui Hristos. Ei au fost mîntuiți și primesc darul nemuririi prin credința în Hristos Isus.

MĂRGĂRITAR DE PREȚ

Cu zel neobosit,
De veacuri, ne-ncetat,
Frumosul mărgărit,
De om este cătat.

Se sapă în pămînt
Cu rivnă, iar și iar,
De dragul de-a avea
Un scump mărgăritar.

Se-afundă în adînc
De mări și de ocean;
Se cată zi de zi
Cu un sporit elan.

Pe arșiță și frig,
Adesea nemîncat,
Trudit și chiar bolnav,
El cată necurmat.

Dar, trist și abătut
Constată uluit,
Că ceea ce căta,
Adesea n-a găsit.

Există însă-aiçi,
În lumea cea de jos,
Un alt Mărgăritar
Prea scump, și prețios:

E fiu de Dumnezeu,
Isus Hristos, marel,
Acel prea scump și drag
Mărgăritar de preț.

Cătat cu dor aprins
Și zel neegalat
Acest Mărgăritar
Poate să fie-aflat.

„Mă voi lăsa găsit"
— F scris în Cartea Sa —,
„Atunci cînd Mă cătați",
„Din toată inima".

Iudricău Gheorghe

V. Florescu

OCAZIILE VIEȚII

ȘI

FOLOSIREA LOR

I sus a vorbit adesea ucenicilor Săi despre datoria lor de a fi, prin viața și activitatea lor, o lumină și o sare a pământului precum și o epistolă. În scopul acesta Dumnezeu a pus la dispoziție mijloacele prin care se poate realiza lucrul acesta. Talente moștenite sau dobândite, daruri minunate și prețioase sînt împărțite tuturor. Ele își dovedesc valoarea numai atunci cînd posesorul lor le folosește în scopul pentru care au fost dăruite.

Asemenea picăturilor de ploaie care cad peste pământul însetat, manifestarea darurilor și talentelor în scopuri altruiste, va împlini trebuința și va justifica rostul existenței urmașilor fideli ai umilului Galileean.

Parabola talanților prezintă tuturor, de la cel mai puțin înzestrat și pînă la cel dotat cu darurile cele mai alese, datoria și obligațiile ce le revin atît față de Dumnezeu cît și față de societate. Legea servirii altora trebuie să călăuzească pe toți cei care au o înaltă înțelegere a vieții.

Dumnezeu a împărțit tuturor nemăsurate aptitudini, talente, daruri, care să facă fericit atît pe primitor cît și pe cei care vor beneficia de lucrarea lui. El intenționează ca pe calea aceasta, fiecare să simtă ca o datorie a sa de a face parte tuturor din darurile primite.

Nu toți sînt dotați cu aceleași talente sau cu aceeași măsură din toate, și aceasta se dovedește a fi o mare binecuvîntare. Ele sînt împărțite după puterea fiecăruia de a le folosi. Darurile n-au fost împărțite după capricii. Cel care este în stare să folosească cinci talanți, primește cinci. Cel ce nu poate folosi decît doi, primește doi. Iar cel ce nu poate folosi înțelepțește decît unul, primește numai unul. Nimeni nu se poate plînge că nu a primit daruri mai multe sau mai mari. Cel căruia i-au fost încredințați cinci talanți trebuie să lucreze spre folosirea a cinci; iar cel care a primit numai unul, răspunde de folosirea unui talant. Dumnezeu cere roade „potrivit cu ceea ce are creștinul, nu potrivit cu ceea ce nu are”.

Insușirile, oricît de puține, trebuie folosite. Nu trebuie să cercetăm cît am primit, ci cum întrebunțez cele pe care le-am primit. Cultivarea și creșterea tuturor puterilor și însușirilor noastre, este prima noastră datorie atît față de Dumnezeu cît

și față de semenii noștri. Omul care nu crește și nu sporește zilnic capacitățile și munca sa în folosul altora, nu îndeplinește scopul vieții sale. Ajungînd să ne numim cu adevărat urmașii lui Hristos, înseamnă că ne luăm angajamentul să ne facem cît mai buni, mai capabili și mai folositori, cultivînd și sporînd pînă la cel mai înalt grad de perfecțiune fiecare facultate și destoinicie a noastră.

Mulți din cei înzestrați de Dumnezeu să facă o lucrare minunată nu îndeplinesc decît foarte puțin, trec prin viață ca și cum n-ar avea nici un scop hotărît pentru care să trăiască și nici o țintă de atins. Aceștia primesc o răsplată potrivit cu faptele lor. Să ne amintim că nu putem atinge o țintă mai înaltă decît aceea pe care ne-am pus-o singuri. De aceea să ne punem o țintă înaltă și să nu ne lăsăm abătuiți de la atingerea ei de nici o piedică, căci așa numitul destin nu și-a țesut rețeaua sa în jurul nici unui om atît de tare încît să-l imobilizeze la un punct fix.

Hristos învăța pe oameni să se socotească înzestrați cu talente și să lucreze cu toată puterea pentru a atinge culmi nevisate de ei.

Creatorul a dat omului un dar minunat care-l face superior tuturor celorlalte ființe. El are facultatea de a raționa, de a discerne, de a alege, de a delibera. Aceste puteri ale minții care pot produce efecte minunate, trebuie formate, disciplinate și dezvoltate.

De cîte ori prin neglijență, aceste forțe sînt irosite inutil sau sînt folosite pentru a produce lucruri degradatoare, cugete nesănătoase, sau datorită lenevirii intelectuale, omul nu mai cugetă, ci primește ca bun ceea ce a produs unul sau altul. El devine doar un reflector al cugetării altuia și un rob al concepțiilor împrumutate de ici de colo. O asemenea persoană este lipsită de păreri proprii, de concepții sănătoase. Ea nu stă pe picioare proprii și folosește un cap de împrumut. Ea nu a cultivat deprinderea de a cugeta, de a judeca de la cauză la efect, de a trage concluzii solide din experiențele vieții. Un asemenea om și-a îngropat talentul, iar rugina nefolosirii își va îndeplini cu grabă lucrarea sa distructivă. Educarea, disciplinarea, și dezvoltarea facultăților mintale, este o datorie esențială, primordială. Prin a-

cumularea de cunoștințe variate, prin studii profunde, prin concentrarea atentă și prin observarea logică, cel care are cinci măsuri, sau două sau una de forță intelectuală, dobîndește încă pe atît cît are și dobîndește o minte ageră, puternică și productivă.

O forță care lucrează pe tăcute, dar cu efecte puternice, fie că sîntem sau nu conștienți de faptul acesta, este influența. Fiecare din noi sîntem înconjurați de o atmosferă a noastră proprie, încărcată fie cu puterile binefăcătoare ale optimismului, speranței și elanului, și parfumată de mirosul plăcut al iubirii, fie întunecoasă și rece din pricina ceții nemulțumirii și egoismului, sau otrăvită de păcat. Prin atmosfera ce ne înconjoară, fiecare persoană cu care venim în legătură este influențată conștient sau inconștient.

Aceasta este o răspundere de care nu ne putem libera.

Cuvintele, faptele, îmbrăcămintea, purtarea, chiar și expresia feței noastre, are o influență. De impresia astfel făcută depind urmări bune sau rele a căror mărime nu ne-o putem închipui. Dacă prin exemplul nostru ajutăm altora să-și dezvolte principii bune, le dăm putere să facă binele. La rîndul lor ei exercită aceeași influență asupra altora, și aceștia mai departe. Astfel, prin influența noastră, fără să ne dăm seama, pot fi binecuvîntați mii.

Aruncați o piatră în lac; ea va forma un val și apoi altul; cercul se va lărghi din ce în ce mai mult, pînă se va atinge țărîmul. Tot astfel este și influența noastră. Dincolo de cunoștința sau bănuiala noastră, ea vorbește altora spre binecuvîntare sau blestem. Ea este asemenea reacției în lanț ce se produce în pilele atomice. Trece de la un individ la altul, de acolo mai departe, afectînd puncte din ce în ce mai depărtate.

Influența nu este niciodată statică. Ea zboară pe aripile vîntului.

Nici un post de emisie care transmite pînă departe mesajele sale pe calea undelor nu face cît un om prin influența sa. Fiecare om este o stație de emisie mai puternică chiar decît cel mai mare post de emisie pe care l-a construit omul vreodată, pentru că în timp ce emisiunile acționează numai asupra aparatelor acordate pentru a le primi, influența omului trece prin veacuri și generații impresionînd viețile una după alta.

Talantul influenței nu poate fi îngropat, nu poate fi ascuns. Ce influență răspîndește atmosfera care te inconjoară? Parfumul plăcut al unei vieții neogoste, cinstitute, credincioase, sau miasma otrăvită a răutății, lăcomiei și urii?

Un dar, spre deosebire de toate celelalte, este împărțit tuturor în mod egal, și acesta este timpul. Copilului ca și bătrînului, celui bolnav ca și celui sănătos, îi stau la dispoziție cele douăzeci și patru de ore ale fiecărei zile. Și pentru motivul acesta, de nici unul dintre talanții incredințați nu ni se cere o socoteală mai amănunțită decît pentru timpul nostru. De aceea viața omului nu trebuie să fie absorbită cu lucruri neînsemnate.

Valoarea timpului întrece orice prețuire. Toate invențiile ultimelor decenii au contribuit într-o mare măsură la economisirea timpului. Călătoriile, producția și toate aspectele vieții au suferit transformări radicale în ultima vreme; dar ce se face cu timpul economisit pe această cale? Ce se poate spune despre timpul irosit în vorbiri neferocitoare, sau despre cel pierdut dimineața în pat de la deșteptare și pînă la sculare? Cum se justifică timpul pierdut la întîlnirea cu persoanele nepunctuale? Cum este folosit timpul de așteptare?

Pentru toate aceste aspecte, cît și pentru multe altele, trebuie să ne facem un plan pe care să-l urmărim cu metodă și tact, în vederea folosirii raționale a timpului liber.

Datoria fiecărui creștin este să se deprindă cu munca ordonată, conștiincioasă, temeinică și rapidă. Nu există scuză pentru munca înceată și de cîrpaci în orice ramură. El trebuie să-și deprindă mintea cu planuri de joslore a timpului pentru a obține cele mai bune rezultate. În orice lucru trebuie să-și ia o țintă anumită, să stabilească timpul necesar pentru acea lucrare, și apoi să depună toate eforturile pentru a termina lucrarea aceea în timpul stabilit. Exercițierea puterii voinței va face ca și mințile să se miște mai repede.

În orice ramură de lucru am fi ocupați Cuvîntul Domnului ne dă sfatul: „În sirguință, fiți fără preget. Fiți plini de rivnă cu duhul, slujiiți Domnului!”. „Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta; ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplată moștenirii”. Prețuiești tu timpul? Faci din fiecare clipă o comoară? Nu uita: viața ne-a fost dată să o tră-

im doar o singură dată. Calea vieții n-are întoarcere. Timpul odată trecut nu mai poate fi readus. El este cel mai aspru judecător al nostru.

Sănătatea, de asemenea este un dar deosebit de prețios, un dar prea puțin apreciat și valorificat de cei care îl posedă, dar căutat cu multă străduință de acei care din diferite cauze sînt lipsiți de ea. Sănătatea este o binecuvîntare a cărei valoare o prețuiesc numai puțini. Viața noastră fizică este supusă unor legi tot așa de valoroase ca și legea morală. Aceste legi sînt scrise pe fiecare nerv, mușchi sau capacitate a noastră. Călcarea acestor legi prin neglijarea exercițiului fizic, prin culcare tirzie, sau prin lucrarea peste măsură cu corpul sau cu mintea, cît și printr-o alimentație necorespunzătoare, duce la reducerea utilității noastre și la neîndeplinirea planului divin în viața noastră. Domnul ne consideră ca vinovați, dacă din cauza obiceiurilor noastre vătămătoare lipsim lumea de binele pe care-l putem face.

„Prea iubitele, doresc ca... sănătatea ta să sporească cum sporește sufletul tău”.

Între talanții incredințați oamenii spre folosință se găsesc și banii și mijloacele materiale. În folosirea lor credinciosul trebuie să urmărească a mări pe Dumnezeu și a se conduce după principiul enunțat de Însuși Domnul Hristos: „Iubește pe Domnul... și pe aproapele”.

Fiecare ban dat pe lucruri neferocitoare ia cheltuietorii puțința de a face binele. Astfel Dumnezeu este jefuit de onoarea și de slava care i s-ar fi adus printr-o întrebunțare dreaptă a darurilor incredințate de El.

Îngrămădirea de averi și iubirea de bani constituie unul din cele mai mari blesteme de pe lume, și este izvorul multor păcate și fărădelegi strigătoare la cer. Mulți și-au ruinat sănătatea, și-au pierdut cinstea și demnitatea umană datorită acestui viciu distrugător.

O înțeleaptă folosire a darurilor și binecuvîntărilor primite de la Dumnezeu se va manifesta în viața zilnică a credinciosului și se concretizează în cuvintele de invitare ale Mîntuitorului: „Veniți binecuvîntați Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămînd și Mi-ați dat de mîncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și Mi-ați primit; am fost gol, și Mi-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți”. Mat. 25, 34-36. „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpînului tău”.

Domnul cere o creștere a destoiniciei și a rodniciei în toate privințele. Hristos ne-a asigurat o răsplată; El a dat pentru serviciile noastre de bunăvoie singele Său și suferințele Sale. El a venit pe această lume pentru a ne servi ca model și pentru ne arăta în ce spirit să ducem activitatea noastră. El vrea ca noi să meditam cum am putea contribui mai bine la împlinirea planului Său pentru această lume, aducînd Tatălui onoarea cuvenită și dovedind cea mai mare iubire și consacrare pentru El, care „atît de mult a iubit lumea încît a dat pe singurul Lui Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică”.

N. Dumitrescu

CONSACRAREA DEPLINĂ A CREȘTINULUI

Viața de creștin este o viață predată sau consacrată. O viață care este în întregime în mîinile lui Dumnezeu, sub conducerea și călăuzirea Sa. Este o viață care răspunde la orice chemare a Sa, la planurile Sale, la scopurile Sale. Este o viață care trăiește în armonie cu voința Sa, așa cum este descoperită în Sfînta Scriptură. Este o viață peste care Domnul Isus stăpînește și domnește cu autoritate completă și necontestată. Este o viață sub influența Duhului Sfînt și sub călăuzirea Sa. Este o viață care a fost răstignită față de cer și față de păcat, dar care este vie pentru Dumnezeu. Gal. 2, 20.

Un principiu fundamental în viața și experiența creștină este acela al predării și al consacării de sine în întregime Domnului. El a plătit un preț înfinit pentru noi, chiar singele Său. El a lăsat slava și marea cerului pentru o iesle, pentru chinurile amare din Ghetse-

mani și pentru rușinea crucii. El n-a putut să cîștige, să răscumpere și să mîntuiască ființele noastre cu un preț mai mic decît acela al singelui Său, singele Aceluia care în același timp a fost Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului.

În virtutea acestei mărețe jertfe, tot ce sîntem și tot ce avem sînt ale Sale. Corpul nostru, mintea noastră, iubirea și sentimentele noastre, talentele și capacitățile noastre, toate sînt ale Sale. Pre-dînd tot ce ne aparține Lui, nu mai rămîne nimic pe din afară. Voința Sa, legea Sa, planurile și țintele Sale trebuie să fie pe deplin recunoscute și primite. Cerurile și pretențiile Sale trebuie să fie pe deplin ascultate. În experiența fiecărui creștin trebuie să aibă

Continuare la pag. 22

„Mare este credința ta”

Femeia aceasta auzise vorbindu-se despre profetul care după cum se spunea, vindecă tot felul de boli. Când a auzit despre puterea Lui, nădejdea a răsărit în inima ei. Inspirată de iubirea ei maternă, s-a hotărât să-I înfățișeze cazul fiicei sale. Hotărârea ei puternică era să aducă durerea ei la Isus. El trebuia să-i vindece copilul. Căutase ajutor la zeii păgîni dar nu avusese nici un ajutor. Și din cînd în cînd era ispitită să se gîndească: „Ce poate să facă pentru mine acest învățător Iudeu”? Dar se spunea că El vindecă tot felul de boli, indiferent cine sînt cei care vin la El pentru ajutor. De aceea ea s-a hotărît să nu piardă unica ei ocazie.

Deși au trecut aproape două mii de ani, credința acestei femei face și astăzi cea mai mare impresie asupra noastră. Oare putem și noi să ajungem la această credință? Și cum se poate întîmpla și eu noi așa ceva, anume să ni se acorde un har atît de mare și minunat?

Această credință se poate descoperi oricînd și oriunde o inimă omenească în mod sincer strigă după ajutorul Mîntuitorului Isus Hristos.

Această femeie se afla în cea mai mare și mai amară nevoie a sufletului ei. Inima îi sîngeră de durere în fiecare zi de mila fiicei torturată de un spirit rău, care-i pricinuia această boală îngrozitoare. Într-o zi, această mamă a lăsat la o parte orice sfială, a trecut hotarul despărțitor dintre iudei și a venit la Isus. Această femeie nu știa prea multe despre Domnul. Se prea poate că ea n-a cunoscut nici Biblia ebraică și nici vreun catehism de credință; nu cunoștea nici cîntările sinagogii și nici proverbele iudeilor; teologia ei era neîndestulătoare ca să in-

„Și iată că o femeie cananeancă, a venit din ținuturile acelea, și a început să strige către El: Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este muncită rău de un drac”.
Mat. 15, 22.

tre în legătură cu Mîntuitorul Isus Hristos. Ea cunoștea numai nevoia care o apăsa în fiecare moment din viață, și auzise de cineva care poate să vindece pe bolnavi. Spiritul Sfînt al lui Dumnezeu îi dăduse asigurarea în inimă că, dacă este cineva pe lume care poate să-i ajute, atunci aceasta este numai Isus din Nazaret. Din adresarea făcută Mîntuitorului, aflăm chiar de la început, că ea n-a văzut în El doar un om obișnuit, ci pe unul care venea de la Dumnezeu: „Doamne Fiul lui David ai milă de mine!” Aceasta a fost adresarea ei. Prin această adresare ea i-a dat Mîntuitorului onoarea dumnezeiască, și acesta l-a oprit pe loc, și i-a dat ei ocazia să se închine.

Isus a tăcut și nu i-a răspuns nici un cuvînt. Dacă fiecare rugăciune și-ar găsi îndată ascultare, atunci credința ar fi ceva ușor. Ceea ce noi am numit credință, vom constata că este abia începutul credinței și aceasta nu este o credință mare. Această credință mare trebuie să crească abia în încercare. Femeia n-a cedat, chiar cînd Domnul Isus a trecut și nu i-a răspuns nici un cuvînt. Ea se încrezu mai departe.

În sfîrșit, Domnul Isus Hriston întrerupse tăcerea: „Eu nu sînt trimis decît la oile pierdute ale casei lui Izrael”. Acest răspuns veni ca o lovitură grea peste această femeie amărîtă. Aceasta însemna tot atît cum i-ar fi zis: „Tu nici de cum nu poți să vii în discuție, căci nu aparții poporului Iudeu”.

Dar urmează o a doua lovitură pentru această femeie. Isus îi zice: „Nu este bine să iei pîinea copiilor, și s-o arunci

la căței”. Ce însemnează aceste cuvînte? — Tu nu ești demn ca să ți se ajute! Și, totuși, această femeie nici acum nu cedează. Chiar și în acest răspuns categoric de nu, ea vede un da ascuns.

O, acest simțămînt de nedemnită, care ne surprinde tocmai în cea mai mare nevoie sufletească, în momentul cînd ne-am apropiat de Dumnezeu! Asemenea lovituri pot să ne trîntească în țărîna pămîntului.

Tocmai cînd sînt în Sfînta Sfintelor și strig la Dumnezeu, și mă rog: „Doamne, ajută-mi!” atunci aud o voce, care-mi strigă în conștiință: „Tu nu ești demn, nu ești vrednic ca să ți se ajute. De cîte ori n-ai amărît viața semenilor tăi, le-ai distrus nervii și onoarea, și le-ai adus acuzații false și neadevărate, le-ai pus obstacole în cale și le-ai oprit înaintarea!” O, aceste gînduri, cuvînte și fapte! De unde îți iei curajul să vii înaintea unui Dumnezeu sfînt, și să-L rogi să te ajute? Acest simțămînt al nevredniciei poate să ne micșoreze de tot flacăra credinței. Această femeie însă nu a cedat nici acum.

„Răspunsul acesta ar fi descurajat pe o persoană mai puțin hotărîtă. Dar femeia a văzut că ocazia ei venise. Lîngă răspunsul aparent al lui Isus, ea văzu o milostivire ce nu se putea ascunde. 'Da, Doamne', a răspuns ea, 'dar și căței mîncă fărîmiturile care cad de la masa stăpînilor'. În timp ce copiii stăpînului mîncă la masa tatălui lor, căței nu rămîn nici ei flămînzi. Ei au dreptul la fărîmiturile care cad de la masa îmbelșugată”.

De acea femeia stăruie: „Eu nu cer de la Tine, ca Tu să iei ce se cuvine celor demni,

eu doarec să-mi dai numai ce cade de pe masă. Doamne, dă-mi din fărimiturile din care se satură căteii !”

Iată un minunat răspuns. Aci este cuprinsă adevărata pocăință și mărturisire a păcatelor direct și pe nume, o recunoaștere sinceră a lor față de cel căruia i-ai adus vătămare prin ele, o reparare ca și Zacheu, și o părăsire a lor.

„Mintuitorul e mulțumit, El a încercat credința ei în El. Prin purtarea Lui față de ea, El a arătat că ea nu mai era privită ca fiind lepădată din Izrael, că nu mai e străină, ci un copil în casa lui Dumnezeu. Acum Hristos îi împlinește rugămintea și termină învățătura dată ucenicilor. Întorcându-Se către ea cu privire plină de milă și de iubire, El zice : „O, femeie, mare este credința ta ; făcă-ți-se cum voiești”. Din ceasul acela fiica ei s-a însănătoșit. Femeia a plecat mărturisind pe Mintuitorul ei, fericită în împlinirea rugăciunii sale”.

Noi trebuie să ne recunoaștem păcatele, să le mărturisim și să le părăsim, condiții fără de care nu putem primi iertare de păcate și nici nu ne putem apropia de Dumnezeu. Trebuie să zicem : Da, Doamne, Tu ai dreptate ! Noi sintem cu adevărat ființe nevrednice, dar nu ne faci după păcatele noastre, nu ne pedepsești după fărădelegile noastre. „Ci cît sint de sus cerurile față de pămînt, atît este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El ; cît este de departe răsăritul de apus, atît de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El”. Ps. 103, 10—13.

Și să mai zicem : Doamne, noi stăm înaintea Ta cu rugăciunea noastră, nu în propria noastră dreptate, ci în meritele milei Tale de Dumnezeu îndurător, căci Tu ai zis : „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi da afară”. Tu ne-ai răcupărat cu singele și viața Fiului Tău. Tu ai luat asupra Ta pedeapsa pe care o meritam noi. Tu ai fost rănit din pricina fărădelegilor noastre. Pedeapsa, care ne

dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui, noi sintem tămăduiți. Isaia 53. Trebuie să venim la Dumnezeu ca păcătoși nevrednici, și totuși ca păcătoși grațiați, dorind să mîncăm din pîinea vieții, care ni s-a dat pe crucea de pe Golgota, ca să ne săturăm, să nu mai flămînzim, să nu mai însetăm și să avem pace și liniște în conștiință.

Cînd credinciosul a ajuns atît de departe în credință, va ajunge să afle ce a aflat și femeia canaanită, anume că îndurarea lui Dumnezeu îi spune : „O, fiule și fiică, mare este credința ta ; făcă-ți-se cum voiești”. Cîți dintre cei care au văzut îndeplinirea rugăciunilor lor, au mulțumit zicînd : „Doamne, acum știu pe cine se întemeiază viața mea de viitor ? Pe Tine, care M-ai scos din toate nevoile mele” !

Mintuitorul Isus Hristos, puternicul Jehova, Domnul, nu-

RUGA

*Prea Sfinte Duh coboară,
Grăbește vino iar,
Ca-n vremi de-odinioară
Revarsă al Tău dar.*

*Prin ploaia cea tirzie
Noi te-așteptăm cu dor,
Și-n lungă drumetrie
Fii stîlp de foc și nor.*

*Pe-ntinsele meleaguri,
O Duh Prea bun și Sfînt,
Inundă-n sfînte valuri
Un fericit pămînt.*

*Adu-ne pacea sfîntă,
Și dă-ne noi puteri,
În foc ne înveșmîntă
Ca-n ziua cea de ieri...*

*Cu inimi de dor pline
Noi Te-așteptăm să vii,
Ca să umblăm cu Tine
Acum și-n veșnicii.*

*Prea Sfinte Duh coboară,
Grăbește, vino iar,
Ca-n vremi de-odinioară
Revarsă al Tău dar !*

Petre V. Cazan

mește statornicia în credință, care primește un răspuns la rugăciunile înălțate, o credință mare. Și, totuși, există o treaptă și mai mare a credinței. Noi nu știm dacă această femeie ar fi putut ajunge la această treaptă, dacă Domnul ar fi pus-o mai departe la încercare. Anume, există o credință a cărei treaptă nu mai poate fi urcată, și ea devine vizibilă atunci cînd rugăciunea nu mai este ascultată și noi continuăm să credem.

Cine a trecut prin încercări ale credinței, cum a trecut Iov, și totuși, a putut să zică, cum a zis el : „Domnul a dat, și Domnul a luat, fie Numele Domnului binecuvîntat ?” Unul ca acesta a atins cea mai înaltă treaptă a credinței. Unul ca acesta și-a contopit voința lui cu voința lui Dumnezeu, și în cele din urmă, ajungem să recunoaștem că voința lui Dumnezeu a fost cea mai bună. Dacă aci pe pămînt, în această viață, nu vom avea puțința s-o recunoaștem, atunci ne este dată făgăduința că o asemenea credință va fi făcută vizibilă în viața cea viitoare. Atunci vom recunoaște în lumină ceea ce era acoperit de întunecime și cu neputință de înțeles. Atunci, vom cădea înaintea Domnului și-L vom adora în felul îngerilor : „Sfînt, sfînt, sfînt, este Domnul !”.

Noi, însă, totdeauna vrem să mergem pe căile noastre, nu pe căile pe care Domnul vrea să ne conducă : „Căci gîndurile Mele nu sînt gîndurile voastre, și căile voastre nu sînt căile Mele, zice Domnul”. Isa. 55, 8.

„Plină de credință, femeia din Fenicia, s-a aruncat împotriva barierei și piedicilor îngrămădite între Iudei și Neamuri. Fără a ține seama de descurajare, sau de aparențele care ar fi dus-o la îndoială, ea s-a încrezut în iubirea Mintuitorului. Astfel dorește Hristos ca noi să ne încredem în El. Binecuvîntările mîntuirii sînt pentru oricare suflet. Numai alegerea făcută de cineva poate să-l împiedice de-a ajunge părtaș la făgăduința în Hristos prin Evanghelie”.

D. I. Bădescu

Fericirea

Dumnezeu a oferit omului fericirea când l-a așezat în acel loc minunat numit „Eden”. Fericirea nu l-a fost dată numai pentru un scurt timp; ci ca să aibă durată veșnică. Dar a venit un obstacol în viața primilor părinți și prin ei și în viața noastră: „neascultarea”, „păcatul”.

Fericirea perechii sfințe era condiționată de porunca ascultării, poruncă dată de Dumnezeu de a nu se atinge de dreptul Lui, care era „pomul oprit”. „O, dacă fiecare și-ar da seama că el însuși este arbitru soartei sale! Fericirea din viața aceasta, cum și din cea viitoare, viața veșnică, depinde de tine”.

Drumul fericirii ca și al nemuririi trecea pe lângă această incercare, și dacă părinții noștri ar fi biruit poșta ochilor și a gustului, cum și curiozitatea, drumul le era deschis mai departe la pomul vieții și de acolo la fericirea și nemurirea veșnică.

Dumnezeu, prin Isus Hristos, jertfa cea mare pe care n-o putem înțelege, dorește ca celor care stau la El în credințioșie și ascultare, să le dea fericirea veșnică, pierdută de Adam și Eva, fericire care va fi mult mai strălucitoare decât atunci.

Au fost, sint și vor fi mereu întrebări cu privire la fericire. Ce este fericirea? În ce constă și unde găsim fericirea? Cine ne poate da și care este adevărata fericire? Cine beneficiază de fericire și care sint condițiile prin care putem fi fericiți?

Aceste multiple întrebări referitoare la fericire așteaptă un răspuns dar un răspuns cit mai aproape de realitate, un răspuns satisfăcător, un răspuns potrivit adevărului. A da un răspuns cit mai corect pentru cei ce doresc minuirea, doresc fericirea, îl găsim în Biblie, în Cuvîntul lui Dumnezeu, în adevărurile Spiritului Profeției cit și în alte izvoare demne de crezare.

Nu avem pretenția de infailibilitate în răspunsul care va fi dat; totuși vom căuta să ne apropiem de răspunsul cel mai corect cu puțință și care ar corespunde cu „ce stă scris”.

Viața este o binefacere, — și cînd ajungem la vîrsta înțeleaptă, — cei mai mulți dintre noi se întreabă în mod logic, care ar trebui să fie rostul vieții noastre în lumea aceasta? Chiar cei care nu sint de părerea: „De a face binele cel mai mare pentru cit mai mulți”, totuși vor accepta că toți trebuie să ne silim să adăugăm cit mai mult la fericirea semenilor noștri. Noi putem cu adevărat să lucrăm la propria noastră fericire ajutînd la fericirea altora.

„Fericirea este starea de mulțumire intensă și deplină, cauzată mai ales de satisfacerea unei năzuințe”. „Fericirea este completa mulțumire sufletească. Pentru a fi fericit, a simți fericirea, în primul rînd trebuie să fii mulțumit în sufletul tău”.

Ce urmăm noi în cursul vieții? Răspunsul este dat de noi toți în mod categoric: „Fericirea”. Cuvîntul „fericire” cuprinde în scurte cuvinte „știința iubirii”. În aceasta se contopește sufletul individului cu sufletul cel mare al omenirii; și creștinul prin virtuțile sale se înalță pînă la Dumnezeu.

Dacă fericirea este „știința iubirii”, atunci Isus Hristos a concretizat fericirea în următoarele cuvinte: „Ascultă Izrael: Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și din toată puterea ta. Aceasta este cea dintîi și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

Pe pămînt, fericirea nu se poate găsi în lucrurile egoiste, în lucrurile păstrate cu avarii. Fericirea se găsește acolo unde serviciile sint aduse pentru binele aproapelui nostru. Samariteanul milos își găsea fericirea în a ajuta aproapelui căzut între tilhari. Cu cit sintem mai puțin rîvnitori după avere, cu atît trîm mai simplu, cu atît sintem mai mulțumiți, cu atîta atingem condiția esențială a fericirii.

Munca este fericirea omului; fericirea în muncă îl întărește în slăbiciunile lui; îl scapă de ispită; îl ajută să-și poarte sarcina vieții, și în durerile cele mai crude și crîncene îi este sprijin. „Silința de a binecuvînta pe alții ne va aduce nouă înșine mari binecuvîntări. Aceasta a fost și scopul lui Dumnezeu. El a dat oamenilor privilegiul de a se face părtași de fire dumnezeiască, ca la rîndul lor și ei să reverse binecuvîntări asupra semenilor lor. Aceasta este cea mai mare onoare și cea mai mare bucurie pe care este cu putință ca Dumnezeu s-o dea oamenilor”.

E nevoie a ne apropia de natura îngerilor, de a dori o viață mai bună. Pentru aceasta trebuie să pătrundem înțelesul poruncilor veșnice ale lui Dumnezeu care ne arată ca o datorie a noastră a țubi pe aproapele nostru și a contribui la fericirea a tot ce ne înconjoară. Cu această condiție avem dreptul a căuta în viața aceasta să ne înlesnim o cit mai mare parte din fericire. Atît fapta bună cit și virtutea sint cu totul de o ființă. Dacă n-ar fi așa, Dumnezeu care a zămislit în sufletele noastre dorința fericirii și simțul datoriei, ar fi fost neîmpăcat cu Sine.

Faceți dar binele, trăiți pentru alții. Isus Hristos a trăit pentru a face pe alții fericiți. Toate minunile, toate vindecările precum și toate cuvintele de incurajare și îmbărbătare săvîrșite și spuse de Isus au contribuit la fericirea oamenilor.

În profeția lui Isaia este scris: „Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă încusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborît de întristare. El îmi trezește, în fiecare dîmneacă, El îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici”. Isa. 50,4.

„Adevărata fericire se găsește numai în a fi bun și a face binele. Cea mai curată și mai înaltă bucurie o au aceia care implinesc cu credințioșie datoriiile ce le-au fost încredințate. Nici o muncă cinstită nu este înjositoare. Este o lene vrednică de osîndit aceea care face ca oamenii să privească cu dispreț datoriiile simple și de fiecare zi ale vieții. Adunați o comoară de iubire în jurul vostru”.

Cel care ne poate da fericirea este Dumnezeu. Acela care a dat fericirea în Paradis lui Adam și Eva, tot Acela o poate da și acum. La fericirea pe care o dă Dumnezeu, trebuie să aibă ca prim colaborator pe „omul credincios”. Fără de el și ascultarea lui, Dumnezeu nu poate da fericirea.

Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie fericiți. „Așa vorbește Domnul Răscumpărătorul tău, Sfîntul lui Izrael: Eu, Domnul Dumnezeuul tău, te învăț ce este de folos, și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi! O! dacă ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un fluviu și fericirea ta ca valurile mării”. La această făgăduință este ușor de adăogat și altele care spun că Dumnezeu vrea ca omul să fie fericit.

„Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se așează pe scaunul celor batjocoritori! Ci își găsește plăcere în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui”.

„Dacă un om este nefericit, nu uita că aceasta este urmarea faptei lui, căci Dumnezeu a făcut pe toți oamenii să fie fericiți. „Eu sint totdeauna fericit de ceea ce se petrece, fiindcă cuget, că ceea ce alege Dumnezeu este mai bun decît ceea ce eu insumi aleg!” „Nu dori ca lucrurile să se petreacă așa cum îți dorința, ci dorește ca lucrurile care au să se petreacă să fie ceea ce ele sint, — și atunci viața îți va fi liniștită și plină de fericire”. Epictet.

Poate se va ridica obiecțiunea că chiar acei care au implinit toate

condițiile nu snt totdeauna fericiți. Nu se găsește printre adevărații creștini oameni bolnavi și încercați? Da snt; dar credinciosul sincer, care își pune toată încrederea în Dumnezeu, învață în fiecare zi din experiența prin care trec toți și căreia i se supune; căci încercarea are un scop educativ și moral, și conlucrează spre binele său, formându-l pentru viața superioară și mai bună.

Pentru a fi fericiți, trebuie să avem o speranță întemeiată pe săgăduințele unui Dumnezeu care nu minte. Spinoza zice: „Eu cred ceea ce se spune, că aici trebuie să privesc toate lucrurile prin prizma veșniciei”. Acesta este procedeu adevăratului credincios; pe această cale el descoperă orizonturi noi; găsește soluții la multe probleme rămase neînțelese pentru el. El știe că va veni o zi când va cunoaște toate lucrurile; el va vedea pe Dumnezeu, și va fi pe deplin sânturat de dreptatea, pacea și fericirea desăvârșită. Așteptând această zi, credinciosul se va strădui să servească lui Dumnezeu, va asculta de El, va face bine celor din jurul lui, va ajuta pe cei nefericiți ca să se micșoreze mizeria și suferința omenească. Ca urmare, el știe că nu poate fi fericit decât în măsura în care lucrează la fericirea altora.

„Fericirea căutată din motive egoiste, pe dinăfară de căile datoriei, este o fericire nestatornică, întâmplătoare și trecătoare; ea dispare repede, iar sufletul rămâne gol și trist. Fericire și mulțumire găsim în viețuirea cu Dumnezeu, căci creștinul adevărat nu rătăcește pe căi nesigure și nu este expus unor regrete și dezamăgiri zadarnice, putând fi mereu vesel și fericit, în așteptarea bucuriei vieții viitoare“.

Adevărata fericire are două laturi: una aici pe pământ și alta care este pe noul pământ. Cei temători de Dumnezeu văd adevărata fericire într-o cit mai strinsă și durabilă apropiere de El. Adevărata fericire pentru Pavel era aceasta: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui, ca să ajung cu orice chip dacă voi putea la învierea din morți“.

Chiar din punct de vedere omnesc, iată cum se mai poate să fii fericit: „Natura în adevăr aduce îndestularea celor mai de seamă nevoi ale fericirii omenești“. „A veghea la ceea ce se face ca să crească bobul de griu sau florile, a respira din adânc, aplecat pe coarnele plugului, a căta, a cugeta, a iubi, a te ruga, iată lucruri care produc fericire omului“, zice Ruskin.

Spiritul Profeției spune: „Fericirea va fi găsită în pocăința către Dumnezeu și credința în Isus Hristos“.

„Nor pierdem foarte mult prin lipsa de simpatie și de purtare amabilă unul față de altul. Cel care vorbește despre independență și se

închide în sine, nu ocupă poziția pe care Dumnezeu dorește s-o ocupe. Noi sntem copiii lui Dumnezeu, și pentru a fi fericiți, depindem unii de alții. Cerințele lui Dumnezeu și ale omenirii se află ca o datorie asupra noastră. Fiecare să-și facă partea sa de lucrare în această viață. Numai cultivarea cuvenită a elementelor sociale din firea noastră sint care ne aduc în legătură de simpatie cu frații noștri și prin străduințele noastre de a face pe alții fericiți sporește și fericirea noastră. Fericirea cerului va consta dintr-o împărțire curată cu ființele sfinte, — viața socială armonioasă cu ingerii cei fericiți și cu cei răscumprați, care și-au spălat hainele și le-au albit în singele

Mielului. Noi nu putem fi fericiți atita timp cit sntem învăluți numai de interese personale. Dacă aducem vătămare altora ne aducem vătămare nouă înșine. Dacă facem pe alții fericiți, contribuim la fericirea noastră înșine“.

Punctul culminant va fi atins cind se va arăta Mintuitorul nostru, așa cum spune Pavel: „Căci harul lui Dumnezeu care aduce mntuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgînăteala și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptind fericirea noastră nădejde și arătarea slavei Marelui nostru Dumnezeu și Mintuitor Isus Hristos“. Tit 2,11—13.

Gh. Gherase

Consacrarea deplină a creștinului

Urmare de la pag. 18

loc o viață de continuă ascultare, de predare completă Lui. Putem să cștigăm mntuirea și viața veșnică numai pe temeiul predării depline pe altarul Lui.

Marea întrebare care ar trebui să și-o pună fiecare creștin este: Refuz eu să predau totul Lui? Prefer eu vreun păcat ascuns, vreo ambiție nutrită în inima mea, sau călcarea poruncilor lui Dumnezeu, unei vieți de predare? Vitorul nostru veșnic depinde de aceasta. Alegerea sfintă trebuie făcută astăzi, pregătindu-ne pentru împărăția lui Dumnezeu.

Să meditam la cele spuse de pana inspirată cu privire la problema urgentă a consacrării noastre:

„Pentru ca să primim ajutorul de la Hristos, noi trebuie să ne dăm seama de nevoia noastră. Trebuie să avem o adevărată cunoaștere de noi înșine. Hristos poate să mntuiască pe cel care cunoaște că este păcătos. Numai dacă vedem totala noastră lipsă de ajutor ne vom putea prinde de puterea lui Dumnezeu. Marea primejdie pentru orice creștin este de a fi amăgit de sine, îngăduind mulțumirii de sine, despărțindu-se astfel de Dumnezeu, izvorul tăriei sale. Dacă nu devenim în mod vital legați de Dumnezeu, nu ne putem împotrivi efectelor nesfinte ale iubirii de sine, mulțumirii de sine, și ispitirii spre păcat“.

Cu cit venim mai aproape de Hristos, cu atit vom vedea mai clar desăvârșirea Sa și nedesăvârșirea noastră, cu atit mai mare va fi dependența noastră de El pentru iertare și curățire, pentru desăvârșirea caracterului. Cu cit avem o vedere mai clară a curăției fără pată și înfinită a lui Hristos și căutam să urmăm pe Isus, cu atita fericita

speranță de a sta înaintea tronului lui Dumnezeu fără pată, sau zbircitură, sau altceva de felul acesta, va fi mai mult a noastră; pe deplin în Isus, îmbrăcați în dreptatea și desăvârșirea Sa.

„El dă tuturor celor ce-L primesc putere ca să devină fii ai lui Dumnezeu. Renașterea este singura cale prin care putem intra în cetatea lui Dumnezeu. Ea este strîmtă și poarta prin care intrăm este îngustă, dar pe ea trebuie să avem o inimă nouă și un spirit nou. Vechile trăsături de caracter moștenite, trebuie biruite. Dorințele firești ale sufletului trebuie schimbate. Orice amăgire, orice minciună, orice vorbire de rău, trebuie îndepărtată. Trebuie trăită viața cea nouă care face pe bărbați și pe femei asemenea lui Hristos“.

„Dacă în viața de consacrare un creștin îngăduie mndrie, înălțare de sine, iubire de supremație, mărirea deșartă, ambiții nesfînșite, murmurarea, nemulțumirea, amărăciunea, vorbirea de rău, minciuna, înșelarea și defăimarea, atunci nu are pe Hristos în inima lui“.

Dumnezeu ne-a trimis un ajutor ceresc care să ne sprijine a duce consacrarea pînă la capăt și s-o avem și desăvârșită, și acest ajutor este Duhul lui Dumnezeu, Spiritul Sfint.

„Cind Spiritul lui Dumnezeu ia în stăpînire inimile noastre, se schimbă cu totul viața noastră. Cugetele și gîndurile păcătoase snt alungate și faptele rele snt lepădate, iubirea, umilnța și pacea iau locul răutății, invidiei și certei, tristețea este transformată în bucurie sfintă, și fața se luminează iarăși de razele binecuvîntate ale cerului.“

„Biruința vine în momentul cind credinciosul se predă în consacrare lui Dumnezeu. Atunci puterea pe care nici un ochi omnesc nu o poate vedea, produce o ființă nouă, după chipul lui Dumnezeu“.

M. Uba

Iubirea Lui și iubirea ta

După ce au prinzit, Isus a zis lui Simion Petru : „Simone, fiul lui Iona, Mă iubește tu mai mult decît aceștia ?” Ioan 21,15.

Mă iubește...? — Te iubesc! — este afirmația cea mai sublimă ce-o poate auzi urechea omenească și ce-o poate rosti gura unei ființe dragi. Ea este veriga de aur între soț și soție, între mamă și pruncul ei și între prieteni sinceri ce simt nevoia a-și împărtași unul altuia atît bucuriile cît și necazurile lor.

Așa dar afirmația în sine nu este numai exprimarea unei afecțiuni față de ființa cea mai apropiată, ci mijlocul de ușurare a unei stări neliniștitoare, căutînd a obține sprijinul moral de mîngîiere, asigurare și îmbărbătare, fapt ce ușurează povara ce apasă asupra unei inimi înămurate. Lucrul acesta ne este descoperit în legătura cu starea sufletească a Domnului Hristos, ca ființă umană, cînd trebui să dea greaua bătălie cu Satana.

„Înainte de praznicul Paștelor Isus, care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit pînă la capăt” — și le-a declarat : „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte — „căci vă spun că trebuie să se împlinească cu Mine aceste cuvinte scrise : „El a fost pus în numărul celor jărădelege”, „și lucrurile privitoare la Mine, sînt gata să se împlinească”. Ioan 13,1 : Luca 22,37. „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că își întorcea fața de la El”. Isa.53,3.

Imaginația omenească nu este în măsură să facă o descriere reală a stării sufletești a Domnului Hristos în acea împrejurare. Totuși prin descoperirea profetică îl putem vedea ca om cuprins de împrejurări dramatice, cum simțea nevoia unei prietenii sincere care să-I redea mîngîierea și echilibrul. În frumoasa și măreața Sa lucrare se bucura de colaborarea celor pe care îi chemase și le spuse : „Voi sînteți prietenii Mei”, și acum cînd sufletul era chinat de moarte, singura mîngîiere și încurajare trebuia s-o primească de la acești prieteni, pentru care dragostea Sa era așa de mare, că i-a iubit pînă la capăt...!

Prietenia este cea mai frumoasă și scumpă manifestare sufletească a vieții. Fericit muritorul care are

prilejul s-o primească și la rîndul s-o ofere cu toată sinceritatea și bunăvoința. Căci numai punîndu-i ca temelie principiile adevărului lui Dumnezeu care o rînduiește spre binele și fericirea semenului său, ea ajunge folositoare, așa precum îi este rostul. „Prietenul adevărat iubește oricînd și în nenorocire ajunge ca un frate”. Prov. 17, 17.

Dar ea poate fi și rea și chiar dăunătoare, atunci cînd este clădită pe principii rele și cu tînte viclene, cum zice credinciosul David : „Iată că cel rău pregătește răul, zămislește jărădelegea, și naște înșelăciunea” (Ps. 7, 14), pe cînd cel bun urmărește binele și lucrează ca să-ți facă numai bine, salvîndu-te din situațiile cele mai critice ale vieții, ajungînd ca un frate. Domnul Hristos se declară prietenul nostru și noi putem fi prietenii Lui, uniți fiind cu El în gînduri, în simțiri și în toată manifestarea firii și a spiritului, cum zice El : „Pentru că Eu v-am numit prietenii Mei și nu este mai mare dragoste, decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi”. Ioan 15, 13.

Prietenia Domnului Hristos este indestructibilă pentru că are cea mai solidă temelie, dragostea, despre care apostolul Pavel zice : „Dacă nu am dragoste nu sînt nimic” — pentru că dragostea divină consolidează prietenia prin sacrificiu. Prietenia are darul a atrage pe cineva, a-i cîștiga inima, a-i cuceri sentimentele și dorințele, iar dragostea face ca aceasta să devină statornică și folositoare în ambele sensuri. Fără această combinație și armonie de principii, totul e zadarnic și sfîrșește prin decepțiile cele mai amare.

Experiența unuia dintre ucenicii Domnului Hristos, ne este un serios avertisment. „Pe cînd era pe drum, un om i-a zis : „Doamne, Te voi urma oriunde vei merge”. Luca 9, 57.

În timp ce Isus pregătea pe ucenicii Săi pentru întărire, unul care nu fusese chemat în chip deosebit, a stăruit să se vîre între ei. Isus nici nu l-a respins, nici nu i-a zis bun venit, ci numai a rostit aceste cuvinte : „Vulpile au vizuină și păsările cerului au cuiburi dar Fiul omului n-are unde-Și odihni capul”. Ucenicii voiau ca Iuda să facă parte din numărul lor,

dar au fost surprinși văzînd că Isus îl primește așa de rece. Iuda avea aceleași ocazii pe care le aveau și ceilalți ucenici. El a ascultat aceleași învățături prețioase, dar trăirea adevărului pe care o cerea Hristos nu se potrivea cu dorințele și scopurile lui, și el nu voia să sacrifice propriile sale idei. El a cultivat cu plăcere dorințele rele, patimi pline de răzbunare, gînduri negre și urite, pînă cînd Satana a pus deplină stăpînire pe el. În tot ce spunea Hristos ucenicilor Săi, era ceva cu care inima lui Iuda nu se împăca”. De aceea, cînd prilejul i se ivi, socotînd un avantaj personal, Iuda se hotărî să vîndă pe prietenul său. Declarația că te voi urma oriunde vei merge era o farsă amăgitoare; dar Domnul Hristos i-a demascat mîrșăvia ascunsă sub masca prieteniei, zicînd : „Cel ce a întins cu Mine mîna în blid acela Mă va vinde. Negreșit, Fiul omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de acela prin care este vîndut Fiul omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut”. Matei 26, 23, 24.

Aceasta este prietenia stăpînită de egoism și interese personale. La început declarații pompoase de dragoste și lingușitoare, dar pe urmă este amară ca pelinul, ascuțită ca o sabie cu două tășuri. Iar prietenia duhovnicească a Domnului Hristos : „Lazăr, prietenul nostru doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn”. Ioan 11, 11. În familia lui Lazăr, Isus a dovedit practic adevăratul principiu de care este călăuzit. Cînd durerea era sfîșietoare, El a împărtașit-o cu ei, și luptînd împotriva morții și a locuinței morților a readus în acea familie atmosfera bucuriei și fericirii, pe care ei o pierduseră. „Mintuitorul prețuia o casă liniștită. Cu milă omenească și dumnezească, Isus privi fețele crispate de durere. Nu numai din

cauza scenei din Jafa Sa plin-gea Isus. Povara durerii veacurilor l' apăsa. Inima Lui era străpunsă de durerea întregului neam omene-esc din toate veacurile. Durerile acestuia apăseau greu asupra sufle-ului Său, și izvorul lacrimilor Sale izbucnise în timp ce dorea să aline toate suferințele lor".

Deși batjocorit, hulit și urmărit a-l pune la stîlpul infamiei, El era cel mai bun amic care făcea totul pentru salvarea celui păcătos, așa incit, pe drept cuvint, a fost numit: „prietenul păcătoșilor“. Acesta este principiul Său și pentru aceasta a venit — „să caute și să mîntuiască tot ce era pierdut“. In frumoasa și ultima sa rugăciune, El zicea: „Tată pentru ei Mă rog, pentru aceia, pe care Mi i-ai dat Tu. — Și fiindcă li iubea, i-a iubit pînă la capăt“. Domnul zice: „Prietenia Domnului este pentru cei fără pri-hand. Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu“. Ps. 25, 14; Ioan 15, 14.

Pentru cel care iubește Legea lui Dumnezeu cea dreaptă, sfință și bună, care este în măsură să-i prescrie principiile și calea cea mai sigură pentru o viață corectă și plăcută înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, loialitatea lui Dumnezeu este sigură și binecu-vîntată, căci „nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească, și Dumne-zeu, care este credincios, nu va în-gădui să fiți ispitiți peste puterile voastre: ci împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda“. 1 Cor. 10, 13.

„Domnul este aproape de cei cu inima înfrîntă, și mîntuiește pe cei cu Duhul zdrobit“. Ps. 34, 18. A-postolul Pavel se credea pierdut sub puterea păcatului care-l încă-țușase, — „dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos. De aceea, prea iubiții mei frații să știți că osteneala voastră în Dom-nul nu este zadarnică“. 1 Cor. 15, 57, 58.

În măsura în care fiecare din noi va ajunge la această concluzie justă la care a ajuns apostolul Pa-vel, vom înțelege tot mai bine rostul întrebării adresată de Domnul Hristos ucenicului Său Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decît aceștia?“.

Petru era de meserie pescar, dar aștepta împreună cu cei credincioși ai poporului său, mîntuirea lui Iz-rael; și cînd fratele său Andrei l-a adus la Isus, a rămas ucenicul Lui. Era foarte devotat și iubea pe Mintuitorul său, făcîndu-l declara-ții de hotărîtă consacrare, totuși nestatornic. „Cînd Petru spunea că va urma pe Domnul său oriunde, așa se gindea să facă; dar el nu se cunoștea. În ascunzișurile inimii lui erau elemente de răutate pe care împrejurările urma să le che-me la viață. Dacă el nu-și da seama de primejdia în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l ducă la rutnă veșnică. Mintuitorul a vă-

zut în el o iubire de sine și o mulțumire de sine care urma să copleșească pînă și iubirea pentru Hristos. În viața lui descoperise multă slăbiciune, multe păcate încă vii, un duh de nepăsare, și o ne-cugetată asvîrlire în gura ispitei. Avertismentele Domnului Hristos erau o invitație la cercetarea ini-mii. Dar Petru își dădea seama că e pus la îndoială cuvîntul lui și lucrul acesta era prea dureros pentru el. El s-a simțit jignit și de aceea s-a încapățînat și mai mult în încrederea sa în sine“.

Tristă experiență a rămas în-scrisă în istoria vieții lui Petru, jurămîntul prin care Petru consfin-țește justețea avertismentului dat de Mintuitorul său. Încapățînarea și încrederea în sine a trebuit să le plătească cu un plîns sfîșietor în miez de noapte. Ce bine că mila Mintuitorului său n-a slăbit cu nimic și plînsul său a fost răsplă-tit cu iertare. Căci Isus îl iubea pentru sinceritatea cu care și Pe-tru iubea pe Domnul său. De a- ceea după înviere, lui Petru în mod special i s-a trimis solia că Domnul său a înviat și urmează să-L întîlnească. Iar apoi cînd Domnul Hristos urma să plece la Tatăl, îi face cunoscut lui Petru drumul vieții sale plin de grele peripeții și totodată îi dă asigu-rarea că nu-l va părăsi, așa cum

nu-l părăsise și în acea sinistră noapte.

Lui Petru, Domnul îi iertase mult de aceea îi cerea ca el să iu-bească mult și-i zise de trei ori: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult ca aceștia?“

Petru poate fi prototipul fiecărui păcătos care simte povara păcatelor sale, simte grozăvia urmărilor lor și în același timp crede cu toată sinceritatea că: „sîngele lui Isus Hristos îl curățește de orice păcat“ și-i asigură continuitatea vieții în veșnicie.

Dacă îți aduci aminte că Isus te-a chemat la mîntuire; dacă îți aduci aminte că și-a iertat toate păcatele și și-a pus în inimă nă-dejdea veșniciei; dacă îți aduci a-minte cîte dovezi reale de iubire și-a acordat El în împrejurări de tulburare sufletească, și dacă îți a- duci aminte cîte declarații de recu- noștință și de consacrare ai făcut pentru Mintuitorul tău, atunci să știi că astăzi și pe tine te întrebă El, ca și pe Petru de altădată: „Mă iubești tu mai mult ca aceștia?“ „Căci cui i se iartă mult, iubește mult“.

Facă bunul Dumnezeu ca înțele- gînd justețea acestei întrebări ce ni se adresează în mod direct și per- sonal, să înțelegem că ni s-a iertat mult și trebuie să iubim mult mai mult.

N. Bastoreală

NECROLOG

In ziua de 8 octombrie 1967, a adormit în Domnul fr. Hioară Mihai, pastor pensionar al Cultului nostru. După ani de zile de experiențe cu Dumnezeu a închis ochii, pentru a nu-i mai deschide decît în ziua cea mare a reînvierii.

Inmormîntarea a avut loc marți 10 oct. Cuvîntul de mîn-giere a Sf. Scripturi, a fost rostit de fr. Pompiliu Sersea, pastor—consilier al Conferinței București și de fr. pastor Pi-țurlea Gheorghe.

* * *

Aducem pe această cale la cunoștința frățietății noastre și încetarea din viață a fr. Filip Cionca, pastor pensionar al Cultului nostru.

Născut la 28 sept. 1893, în Com. Igrîș, Banat, lucrează timp de 30 de ani pe ogorul Evangheliei, pînă în anul 1956 cînd este pensionat.

După o scurtă și grea suferință, moare la începutul anu-lui 1968.

Cuvintele de mîngiere au fost rotite de fr. pastor Deac Gligor.

Politețea

Domnul Isus este pentru noi modelul politeței desăvârșite. Hristos S-a purtat politicos chiar și cu persecutorii Săi. El n-a fost niciodată nepoliticos sau lipsit de amabilitate. Cind L-a amenințat Pilat, Mîntuitorul i-a răspuns cu multă blîndețe: „N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus“. Ioan 19, 11. Și într-adevăr, politețea Domnului Hristos n-a rămas fără efect căci noi citim în continuare: „De atunci Pilat căuta să-l dea drumul“. Ioan 19.12.

Domnul Hristos vorbea cu autoritate, inspirînd respect ascultătorilor Săi, și în raporturile Sale cu oamenii lipsiți de simțul buneii cuviințe și certăreți El n-a fost niciodată nepoliticos sau ofensator.

„Să fii plin de blîndețe față de toți oamenii!“ îndeamnă Apostolul Pavel pe Tit. Omul care se lasă călăuzit de iubire, va fi amabil, politicos și plin de compătimire față de semenii lui, fie că aceștia sînt de acord cu el sau nu, fie că îl stimează sau îl disprețuiesc.

Politețea se manifestă în viața noastră prin faptul că respectăm părerea altora. Pavel ne îndeamnă: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora“. Filip 2, 4. Se poate întîmpla, ca să nu fim totdeauna de acord cu părerile celor din jurul nostru, însă ca niște creștini politicoși noi îi vom respecta totuși. Chiar dacă sîntem în dezacord cu vederile altora, nu trebuie să fim nepoliticosi.

Un creștin este totdeauna politicos. În legăturile sale cu colaboratorii săi, el dezvoltă o mentalitate din ce în ce mai nobilă. El a învățat să treacă peste divergențe de păreri în probleme neînsemnate. Deși își exprimă convingerile sale în mod clar și distinct, totuși fiecare cuvînt și fiecare faptă a sa se va caracteriza printr-o politeță cu adevărat creștină, încît nu va răni pe nimeni.

Cîte neînțelegeri și jigniri s-ar putea evita în familiile noastre, dacă ne-am purta întreolaltă cu mai multă politețe! Să nu fim economi în folosirea expresiilor: „Vă rog!“ și „Mulțumesc!“ Aceste cuvinte au un efect alinător asupra unor oameni surescîtați și înfierbîntați. Manifestarea amabilității și a unei considerațiuni iubitoare va înfrumuseța atmosfera oricărui cămin. Politețea este legătura de aur, care va uni tot mai strîns în iubire pe membrii familiei.

Politețea va îndepărta orice barieră pe care au putut-o ridică oamenii în fața noastră.

Noi avem nevoie de mai multă politețe din partea fiecărui membru al bisericii față de semenii săi; acest lucru ne va face să fim mai atenți și mai trezi. Să ne luăm deci ținuta ca să fim mai politicoși față de aproapele nostru și să contribuim astfel, ca pămîntul nostru să fie un loc mai fericit.

G. Proksch

Curierul
ADVENTIST